

SIMON BRETT

Prevítem
snadno
a rychle

přeložil
František Fröhlich

IVO ŽELEZNÝ PRAHA

PREVÍTEM SNADNO A RYCHLE

Z anglického originálu
How To Be A Little Sod,
Vydaného nakladatelstvím
Victor Gollancz Ltd., Londýn 1992,
přeložil František Fröhlich.
Ilustroval Tony Ross.
Typografie Zbyněk Hraba.
Vydalo jako svou
třístou osmdesátou publikaci
Ivo Železný,
Nakladatelství a vydavatelství,
spol. s r. o., v Praze 1998.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Lípová, Český Těšín. Dotisk druhého vydání.
13/34

Text copyright © 1992 Simon Brett
Illustrations copyright © 1992 Tony Ross
First published by Victor Gollancz Ltd., London
Translation © František Fröhlich, 1994, 1998

ISBN 80-7116-400-3

První měsíc

DEN PRVNÍ

No, tak jsem tady. Po tom, co jsem prodělal v těch minulých devíti měsících, ať tedy tohle honem kouká být lepší!

Při tom tlačení a hekání jsem se rozhodl, že celou tuhle záležitost budu brát ohromně statečně. Ale když jsem se konečně vydral ven, čím se mi za tu statečnost odměnili? Vyjukaně čučeli, povykovali: "On nekřičí!", a nakonec mě nedůstojně ponížili. Obrátili mě hlavou dolů a plácli mě přes prdel.

Tak jsem jim poskytl, co si přáli, a zařval jsem jak tur. To už byl úspěšnější kousek.

Sotva skončilo plácání přes prdel, podrobili mě dalšímu nedůstojnému obřadu: začali projevovat posedlý zájem o moje přirození. Zřejmě se devět měsíců nemohli dočkat, až se dozvědí, jakého jsem pohlaví, no prosím, to beru, ale trochu zdrženlivosti by tedy rozhodně neškodilo.

Tak, a než se stačím rozkoukat, zabalí mě do deky a strčí mě do náruče Jí. "Jů, ty jsi náš malej klasaveček, vid?" A začne vrkat. "No ty si pěknoučkej chlapecet, vid?"

Tedy vzdor kýčovitému ňuňání to byla chvíle docela zajímavá - poprvé jsem měl možnost podívat se do tváře ženě, která mi po celých devět měsíců byla samohybným domovem.

Musím říct, že nevypadala zrovna nejlíp. A já tedy fakt nevím, k čemu ty potoky slz.

Ne že by brečela jen Ona. Přes rameno jsem jí viděl druhou polovici toho spiknutí - Jeho. No, a ten na tom byl ještě hůř bledý, rozklepaný a pro změnu i Jemu se hrnuly po tvářích slzy.

Vypadá to, že tady venku nedají bez brekotu ani ránu. Tak co mi zbývalo než se k nim přidat, a pořádně nahlas.

Jenže jeden jim holt nevyhoví. Před minutou byli celí zoufalí, že neřvu - a teď najednou v jednom kuse zase: "No tak, neplač, chlapečku náš, hodnej, hodnej, neplač..."

Tak hergot, co vlastně chtějí?

Celý ten první den byl jedno nedůstojné ponížení po druhém: přestřihli mi životodárné spojení s Ní. Umyli mě, zvážili mě a navlíkli mě do příšerného kombinézovitého hábitu. Ale než celá tahle procedura skončila, uvědomil jsem si jednu důležitou a velkou pravdu, totiž že moji rodiče jsou na mně naprosto závislí a okamžitě reagují na sebemenší změnu nálady na mé straně.

Stručně řečeno, začalo platit významné základní pravidlo: TADY TO MÁM NA POVEL JÁ!

Já	1
Oni	0

DEN DRUHÝ

Dneska ráno mě přišli navštívit Její rodiče. Zřejmě vypadám přesně jako Ona, když byla malá.

Přinesli mi dáreček - chrastítka ve tvaru medvědí hlavičky na rukojeti. "S tím si určitě za chvíli začne hrát," povídali. Já a hrát si s gilotinovaným měďou - jo, až naprší a uschne...

Její rodiče se vyptávali, jak prý se budu jmenovat, jestli už si vybrali. Doufám jenom, že to, co rodiče navrhovali, měly být přesvědčivé ukázky jejich bujného humoru.

Dále se Její rodiče zajímali, kdy že prý budou křtiny. Moji rodiče začali mluvit o počasí.

Do toho kojení jsem se fakt zařval. Ona je z toho celá ustaraná. Teoreticky odjakživa ví, že na to nakonec ty ňadra má, jenže se to holt nedá jaksí vyzkoušet nasucho. Už si

dělá hlavu, že pro mě nedokáže vyrobit dost mlíčka. Senzace, tohle si musím zapamatovat: ODEPŘÍT SOUHLAS KE KONZUMACI BUDE UŽITEČNÁ FORMA CITOVÉHO VYDÍRÁNÍ.

Přišel na návštěvu On a přinesl si foťák. Ona si umyla vlasy, trochu se nalíčila a vzala si čistou noční košili, aby na oficiálním snímku vypadala co nejlíp (vzhledem k aktuální situaci nic moc).

Říkal jsem si, že se mi podařilo všechno parádně zpackat, když jsem jí tu čistou noční košili pozvracel, zrovna když On zmáčkl spoušť, ale On měl zřejmě ohromnou radost, že se mu to podařilo vyblejsknout. Mám takový divný pocit, že ať v příštích několika týdnech udělám cokoli, budou to brát jako vhodný námět pro snímek.

Odpoledne si mě přišli prohlídnout pro změnu Jeho rodiče. Zřejmě vypadám přesně jako On, když byl malý.

Přinesli mi dáreček - chrastítka ve tvaru medvědí hlavičky na rukojeti. "A opravdu ještě takovou nemá?" ptali se. "Ne, kdepak," usilovně vrtěla hlavou Ona.

Pročpak asi lže? Čuchám čuchám možnost rodinných konfliktů - menší napětíčko mezi soupeřícími prarodiči.

Jeho rodiče se vyptávali, jak prý se budu jmenovat. Tohle ale moji rodiče nemůžou myslet vážně, takovéhle návrhy!

I o křtiny se Jeho rodiče zajímali.

O něco později se Ona trošinku pohádala se staniční sestrou. Ona je totiž přesvědčená, že nejhodnotnější je kojení na přání, a sestra si myslí, že mi nijak neuškodí, když si na další krmení čtyři hodiny počkám.

Sestra má samozřejmě pravdu, ale s potěšením zjišťuju, že Ona si svůj systém prosadila. Pro mě ovšem dobrá zpráva, protože kojení na přání mi poskytuje mnohem víc možností řídit a vůbec dělat brajgl.

Sestra je nadále proti a temně si mumlá pod fousy, že prý si "na sebe plete bič". Ani neví jaký!

DEN TŘETÍ

Velký den. Vezou mě domů z nemocnice.

Zabalili mě tak pečlivě, že jsem průzorem sotva na oči viděl. Ale i tak jsem si nemohl pomoci, trochu mě ten domek zklamal. Když se jeden rozvaluje celých devět měsíců v lůně, nemá dohromady o čem uvažovat, a musím se bohužel přiznat, že jsem si sem tam tak trochu zafantazíroval, že bych se mohl narodit nějakým pracháčům.

Na chvilku jsem se dokonce opájel představou královské rodiny...

No nic, co se dá dělat.

Sotva jsme dorazili, šup se mnou nahoru do mého dětského pokoje, a už to jelo: "Podívej se, to máš krásnej pokojíček, vid?" a "To je nádhele, co, docela sám plo sebe, vid?" (Teda vážně, s tím "vid?" by si fakt mohli trochu hodit zpátečku.)

Pokud jde o ten pokojík, moc rád bych jim dal za pravdu, ale je mi líto... Moji drazí rodičové mají řadu vynikajících vlastností, ale vkus - no nic, pusťme to z hlavy.

Tak například, hned nad postýlkou - přímo v zorném poli nešťastníka, kterého do ní vrazí - je nesmysl s huňatými krokodýlky. Ne, teda vážně! Takové dítě třeba vyrostе v představě, že krokodýlové jsou přítulní tvorečci - dovedete si představit to překvapení, až vyrostе? Ten Světový fond na ochranu zvířete musí mít taky pěkně máslo na hlavě.

Už se nemůžu dočkat, až se v postýlce postavím, rafnu toho nejbližšího krokodýla a CELOU TU ZHOVADILOST SERVU!

DEN ČTVRTÝ A PÁTÝ

Tyto dva dny byly zcela vyplněny návštěvníky. Všichni mi přicházejí složit hold, jako první se dostavila Jeho kmotra. Zřejmě vypadám přesně jako Jeho strejček Wilfrid, dokud ještě poznával lidi.

Přinesla mi dáreček - bryndák s želvami nindža. Chápete to? Hned je vidět, že to dostala někde s velkou slevou - nic nestárne tak rychle jako včerejší reklamní šlágr.

Jo, a kmotřička se zajímala, kdy budou křtiny

DEN ŠESTÝ

Další návštěva - Její přítelkyně z práce. Zřejmě vypadám přesně jako princezna z Kentu. Brrr!

Přítelkyně mi přinesla dáreček - bryndák s myšákem Mickeym a myškou Minnií. Ten teda aspoň není se slevou, ale jinak naprosto rezolutně odmítám stát se součástí disneyovského spotřebního světa v tak raném stadiu života!

DEN SEDMÝ

Další návštěva - Jeho kolega z práce. Zřejmě vypadám přesně jako mlíkař ha ha ha!

Přinesl mi dáreček - balíček prezervativů. "Dneska už je nosí chlapi i ženské," prohlásil. "Čím dřív se začne připravovat, tím líp ha ha ha!" Tohle mu zřejmě po několika panáčích v polední pauze s kamarády připadalo jako ohromný fór. Jí to očividně připadalo daleko méně k smíchu než Jemu.

O křtinách se pan kolega nezmínil, ale zase prohlásil, že si večer s Ním vyrazí na pár žejdlíčků, že aby prý jako klukovi neoschla hlava ha ha ha.

Zaznamenal jsem, že při následujícím krmení bylo mlíko poněkud nakyslé.

DEN DEVÁTÝ

Dneska jsem se seznámil s potenciálním nepřítelem.

Kočka! Zřejmě si ji opatřili jako náhradní objekt pro citové uspokojení, než do toho šlápli a udělali si mě.

Byla to nenávisť na první pohled. Kočka na mě plivla, tak jsem se rozbřečel.

Je jasné, že nakonec zvítězím já. Jenže teď je kočka proti mně zvýhodněná. Je ohromně pohyblivá, a já jsem ohromně nepohyblivý Ale pracuju na tom.

DEN DESÁTÝ

Objevil jsem další zdroj potenciálního životního nebezpečí. Opatřila si knihu s mnohoslibným názvem Péče o dítě.

Je mi jasné, že tuhle knihu budu mít v příštích měsících na očích každou chvíli. Sebemensí příznak vývoje na mé straně se bude sledovat a kontrolovat podle příslušného hesla.

Takže hotová věc, když budu chtít, aby se hned celá rozklepala, stačí vyrukovat s něčím, co nenajde v rejstříku.

DEN JEDENÁCTÝ

Jelikož byla Ona dokonale vyklepnutá neustálým krmením na přání, oznámil On velkomyslně, že se o mě večer postará, aby si mohla pořádně odpočinout, že prý "si to zaslouží".

Bylo to přímo dojemné. Má totiž ještě větší trému než Ona. Otevíral ten fascikl každé dvě minuty a studoval ho, jako by se s příručkou dálkového kursu v ruce pokoušel zneškodnit bombu.

Vydrželo Mu to celou třičtvrtěhodinku. Pak v akutně paranoickém stavu letěl nahoru vzbudit Ji, protože nabyl přesvědčení, že trpím veškerými neduhy, co jich v rejstříku je.

Jediné, co se mu za tu třičtvrtěhodinku povedlo, bylo přebalit mě. No, tedy jakž takž.

Ale zato jak na sebe byl nezřízeně pyšný!

"Přebalit určitě nepotřebuje," oznamoval v běhu, když se oba hnali dolů zkonfrontovat mé (neexistující) příznaky se seznamem děsivých dětských nemocí. "Vždyť jsem ho právě přebalil."

Jo, tak tuhle repliku uslyšíme během příštích měsíců mockrát. Vidím Ho před sebou v polední pauze s kámoši v hospodě, jak se skromně uculuje a prohlašuje: "No, to víte, dělám, co můžu. Žena pochopitelně s malým tráví času víc, já jsem nakonec přes den v práci, ale pomáhám jí, když přijdu domů. No, tak třeba například... kluka přebaluju."

Kdepak můj fotřík. Stoprocentní Nový Člověk.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska velké vzrůšo! Poprvé jsem vyrazil ven v kočárku. Příšerně to zadrncalo přes práh - dojde Jí, doufám, že bude muset trochu trénovat s prázdným kočárem, než si příště vyjedeme zase na výlet.

Vyjíždka to byla kratičká: na roh naší uličky, dál podél nějakých obchodů a k drogistovi.

A pak zase domů, úkol nesplněn. Totiž, abyste rozuměli, jediný důvod, proč mě táhla ven, byl, že se chtěla se mnou vytahovat před přáteli a známými. Jenže nepotkala ani nohu. Dokonce i v drogerii prodávala nějaká nová holka, v životě ji předtím neviděla.

DEN TŘINÁCTÝ

Další výšlap v kočárku. Ten vchod ještě pořád nezvládá.

Na frontě společenské bylo dnešní dopoledne poněkud zdařilejší, i když musela projít ulicí třikrát sem tam, než potkala někoho známého.

Na ty, co nakonec potkala, jsem očividně udělal mohutný dojem - ostatně aby ne!

Tři se domnívali, že vypadám přesně jako Ona, dva se domnívali, že vypadám přesně jako On, a jedna se domnívala, že vypadám přesně jako Winston Churchill. No nazdar!

Jedna se vyptávala na jména.

Dozvěděla se, že už se On i Ona konečně rozhodli. A pak jim to Ona vyklopila.

To snad opravdu musí být nepodařený vtip.

DEN ČTRNÁCTÝ

A zase ven v kočárku. Prahová překážka zdolána o zlomeček líp, ale ještě pořád potřebuje cvičit, cvičit, cvičit.

Šli jsme na středisko. Vážili mě atd. Ostatní maminy obdivně zíraly - no, jak jinak, nakonec, že? Narazila tam na sousedku, taky s robátkem (odpudivý spratek, jestli chcete slyšet můj názor). Sousedka se nade mě naklonila jak přelud, aby si mě mohla pořádně prohlídnout, a já nasadil ten nejlepší ksichtík Přesně Jako Ona.

"Jú," na to sousedka, "ten ale jako by tátovi z oka vypad, co?"

Já nevím, že se vůbec namáhám.

DEN PATNÁCTÝ

Dnes krajně uspokojivý střet s kočkou.

Vlezla ke mně do pokojíku někdy odpoledne, já měl tou dobou podle Nich spát. Ne že bych začal okamžitě rvát. Kdepak, nechal jsem to ubohé stvoření, aby si předem jako obvykle chvíli hnětlo přehoz a pak se uvelebilo na divanu. Dokonce jsem jí dovolil, aby začala příst.

A pak jsem si vyzkoušel nový kousek, už nějakou chvíli jsem to trénoval. Spočívá v divokém máchání rukama, hlava nehlava. Prsty, nehty, všecko víří vzduchem a skoro pokaždé to zaručeně skončí pořádným škrábancem na tváři.

Jakmile se mi podařilo pěkně se rycnout, spustil jsem strašlivý řev. Do pokoje okamžitě vtrhne Ona. Jediný pohled na mou tvářinku, a už rázným myšlenkovým skokem dospěla přesně k tomu závěru, jaký jsem zamýšlel.

Kočku popadla a nemilosrdně jí naplácala.

Sotva ji pustila, kočka vystřelila dolů a šup ven dírou. Od té doby se tu neukázala.

DEN DVACÁTÝ

Dneska jsem se naučil nové slovo. Tedy Ona se ho vlastně taky naučila teprve dnes. Do té chvíle totiž nevěděla, jak má popsat můj milý zvyk vyklápět jí na rameno malinké bábovičky zvratků, když mě zvedne do náruče.

Jenže se zase ponořila do chytré knihy a teď už ví, že se tenhle jev nazývá ublinkávání neboli regurgitace a ta bábovička že je regurgitát.

Teď, když znám příslušný odborný termín, pojal jsem úmysl rozhodně vylepšit načasování a přesnost mých regurgitací.

DEN DVACÁTÝ PRVÝ

Den věnovaný převážně tréninku regurgitování.

Fór je v tom, nezvracet ve chvíli, kdy vás zvedají a kdy jste v matčině zorném poli, ale hezky to držet, dokud si vás Ona pěkně neumístí přes rameno.

A pak musí být člověk mazaný. Nemá cenu zvracet na plné péro, protože i v tomhle úhlu si toho Ona snadno všimne. Umění pravého regurgitátora spočívá v tom, že z pusy nepozorovaně vypustí malou bublinu zvratku, takže Ona o tom bílém fleku na zádech švestkově modré vestičky vůbec neví, dokud ho nezahledne někde v zrcadle nebo najednou v nóbl supermarketu firmy Sainsbury nezačne mít pocit, že Ji celý den pronásleduje ramfalec plesnivého sýra.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Den jsem trávil vybrušováním techniky regurgitace. Pomalu se propracovávám Jejím šatníkem. Další cesta kočárkem. Do čistírny.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Nadále dělám znamenité pokroky na regurgitační frontě. Ovšem usvinit Jí nějaké sváteční šaty se mi ještě nepodařilo. Jenom mi dopřejte trochu času. Dneska si mě přišla prohlídnout obvodní dětská sestra. Zřejmě mám ještě pořád náležitý počet údů.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Začala si dávat přes rameno mušelínovou plenu, když mě zvedá. Mrzuté. Za to patrně vděčím té obvodní sestře.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Dneska Jí přišlo pozvání na kávu. Na zítra dopoledne. Podle toho, co Mu říkala o Svě zítřejší hostitelce, chce na ni udělat obzvláštní dojem tím, jak nedopustila, aby jí můj příchod změnil životní styl.

No, jestli si to opravdu myslí...

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dnešní dopolední kávový dýchánek vyústil v mé zatím největší vítězství. Její hostitelka je profesionální feministka nabeton odhodlaná "nikdy se nedat dítětem připoutat k domácnosti."

Ona tedy, pravda, od chvíle, kdy jsme dorazili, dělala, co mohla: nonšalantně si se mnou pohazovala, jako bych už léta byl nějaký její doplněk nebo co, a hned na hostitelku vybalila takové ty řeči na způsob: "Kdepak, já jsem se hned od počátku pevně rozhodla, že malej se bude muset přizpůsobit mému životnímu rytmu, a hotovo."

Já jsem zatím číhal na tu pravou chvíli, aby mé úsilí mělo maximální dopad.

Dočkal jsem se asi za čtyřicet minut. Její nonšalantní chování už fakt začínalo hraničit s lhostejností. Popadla mě a hodila si mě přes rameno.

Vyprodukoval jsem dokonalý regurgitát a uplacíroval jsem ho takříkajíc přímo do černého. Nejenže jsem jí po celých zádech upatlal elegantní černé plátěné sáčko, ale ještě bohatě zbylo i na pěkný lepkavý cákanec, který pomalu skanul na drahý potah hostitelčiny pohovky

Ani ne za pět minut už jsme pochodovali domů. A sáčko muselo do čistírny.

Takže jsem hvězda, nebo HVĚZDA?

Druhý měsíc

DEN PRVNÍ

Nejsem si tak docela jist, jestli s Ní má On tak úplně počestné úmysly.

Dneska večer se domníval, že jsem při krmení v jejich posteli usnul, a pokusil se mě odšoupnout stranou a přisoukat se blíž k Ní.

Dost se mě to dotklo. Nakonec, je to snad moje máma, ne?

DEN DRUHÝ

Dneska večer to zkusil zas.

Tedy abych Jí nekřivdil, je fakt, že Ho v tom nepodporovala. Dokonce Ho odstrčila a poněkud nerudně se Ho dotázala, jestli taky někdy myslí na něco jiného.

Řekl, že tedy náhodou občas myslí taky na něco jiného, ale kristepane, vždyť už je to kolik měsíců, ne?

Odpověděla, že doktor říkal, že musejí počkat. Po šestinedělí půjde na kontrolu a pak se uvidí. "To už máš jenom deset dní, tak co."

Soudě dle toho, jak oddusal do obýváku k láhvi vizoura, bych myslel, že podle Jeho počtů je deset dní mnohem víc, než jak to vidí Ona.

DEN SEDMÝ

Trochu experimentuju s novým druhem řvaní. Je daleko pronikavější, a mezi jednotlivými jeky se vždycky tak trochu zatřesu a ještě navíc párkrát vzlyknu.

Zapůsobilo to naprosto zázračně. Okamžitě Jí to do očí vehnalo takový ten paranoidní pohled.

Pak jsem předstíral, že mám hlad, ale jakmile mi nabídla bradavku, ztratil jsem o ni zájem a začal jsem znovu brečet. Nasadil jsem pochopitelně svůj nový řev.

Okamžitě letěla pro knihu.

Než se On vrátil z kanclu, našla už v rejstříku to, co hledala: "Tříměsíční kolika."

To se mi tedy líbí. Nóbl věc. Je to fajn pocit, takhle oficiálně doktorský mít pojmenované, že jsem normální prevít.

A poskytuje mi to naprostou volnost, abych se dalších pár neděl mohl chovat jak zvíře.

DEN DESÁTÝ

Moc mi nejde pod nos směr, jímž se věci začínají vyvíjet. Dneska jsem Ji zaslechl, jak na Něho večer v ložnici mluví nějak moc láskyplně.

Tak jsem jim to rychle zatrhl: najel jsem na ten svůj nový řev Celou noc jsem si bahnil v přímá tříměsíční količce a nedal jsem jim ani deset jekuprostých minut.

Prosím, aby na sebe sahali, v tom jim teda zabránit nemůžu, ale aspoň se postarám, aby z toho neměli sebemenší požitek!

DEN JEDENÁCTÝ

Nadále dělám, co je v mých silách, abych je pořádně utahal.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska byla v nemocnici na kontrole po šestinedělí. Představte si tu drzost: nevezala mě s sebou! A nejen to, ale aby mi to pěkně osladila, strčila mě ke Své matce. No, aspoň jsem něco naspal, abych na Ně byl večer zase hezky ve formě.

Vrátila se kolem poledne celá rozzářená (pokud teda ženská s podprsenkou na kojení může zářit) a oznámila, že prohlídka dopadla přímo skvěle.

Její matka prohlásila, že jí to moc těší, mrkla na ni a dodala, že ví o někom, koho to bude těšit ještě víc. Takové vulgárnosti, fuj! No, aspoň mi to včas připomněli, takže jsem měl čas naplánovat si taktiku dalšího tažení.

Takový ten opravdu bojový řev jsem nasadil ve chvíli, kdy se On vrátil z práce. A pak už jsem se jen postaral, aby jeden nebo druhý u mě byli - a pěkně vzhůru prosím - celou noc. Rozhodně spolu tedy nebyli tak dlouho, aby jim bylo nějak k užitku, že ta prohlídka dopadla přímo skvěle...

DEN TŘINÁCTÝ

... pokud tedy nestihli jedno bleskové setkáníčko mezi 03.14 a 03.17, to se přiznám, že jsem na chvíličku odpadl.

Jestli ano, tak byli určitě natolik zbití, že si to moc neužili.

DEN PATNÁCTÝ

Sobota. Přišli mi složit poklonu Její rodiče. Ještě pořád prý vypadám přesně jako Ona, když byla malá. Taky mi přinesli další dáreček - takovou jako kejvací věcičku, pověsí se to na postýlku, a když zatáhnete dole za takový kroužek, hraje to Půlnoc, do skel bubnují kapky. Říkám si, že mi to asi nebude stát za námahu.

Taky se ptali, jestli už je známo, kdy budou křtiny. Rodiče jim řekli, že to ještě nemají najisto potvrzené.

Co se mě osobně týká, čím déle to zůstane nepotvrzené, tím lépe. Představa, že církev požehná tomu příšernému jménu, co si na mě vymysleli, mě prostě děsí.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Přišli mi složit poklonu Jeho rodiče. Ještě pořád prý vypadám přesně jako On, když byl malý. Taky mi přinesli další dáreček a - ano, uhádli jste - je to taková jako kejvací věcička. Pověsí se to na postýlku, a když zatáhnete dole za takový kroužek, hraje to Půlnoc, do skel bubnují kapky. To nemohli vybrat nějakou, aby aspoň hrála něco jiného?

A když se Jeho rodiče zeptali: "Opravdu takovou ještě nemá?", odpověděla Ona: "Ne, kdepak."

Taky se ptali na ty křtiny.

Všiml jsem si, že moji rodiče nezhouba oba prarodičovské páry najednou.

DEN SEDMNÁCTÝ

Nezamlouvá se mi to. Mám takový dojem, jako by si začínala nějak moc zvykat, že mě má nablízku. Dneska jsem Ji slyšel, jak telefonuje. Myslela si totiž, že spím.

"Na večeri my přijdeme strašně rádi," vrkala. "Ale kdepak, s malým nebudou žádné potíže. Teď už večer a v noci krásně spí. Vezmeme s sebou košík, strčíme ho někam do ložnice nebo tak, a prostě ho pustíme z hlavy, dokud nebudeme chtít jít domů."

A pak už teda fakt šlápla vedle. Povídá: "No bůže, tak máme dítě, to přece ještě neznamená, že kvůli tomu přestaneme žít společensky."

Ne? Tak tomu já říkám hozená rukavice!

DEN OSMNÁCTÝ

Tak trochu jsem si pohrával s myšlenkou, že bych se teď někdy mohl vytasit s prvním úsměvem, ale po tom, co vykládala do telefonu o té večeři, jsem si řek tůdle, to si počkáte.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Málem jsem ujel a dneska ráno po krmení omylem vypustil malý úsměv. Jen taktak se mi na poslední chvíli povedlo přebudovat to na říhnutí.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Už se zase pohroužila do té knihy a vyčetla tam, že někdy mezi měsícem a šesti nedělemi by dítě mělo vyprodukovat první úsměv. Takže teď jsou oba celí zelení, že jsem to ještě neudělal.

Potíž je v tom, že ta jejich starost je fakt k popukání, mám co dělat, aby mi necukalo v koutcích.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Tak dneska večer se konal ten mejdan, a já můžu ve vší skromnosti prohlásit, že to skončilo naprosto suverénním vítězstvím.

Mým, rozumí se.

Vyštáfovali se na to oba jaksepatří. Ona si vzala nové šaty, koupil jí je On, prý "za odměnu, že se jí tak rychle po dítěti zase vrátila postava".

(Náhodou mě trochu míchá, že po mém příchodu tak rychle zase zeštíhlela. No, aspoň se můžu utěšovat, že boky už bude asi mít širší nadobro, a ta potrhaná kůže na břichu... tu snad má taky doživotně, ne?)

V autě jsem předstíral, že spím, takže se mě u těch jejich přátel pokusili propašovat předsíní se zhasnutým světlem. Ale zrovna když se nade mnou Jejich přátelé vznášeli a extaticky pošeptávali, jaké jsem to krásné robátko, rozhodl jsem se, že jim udělám jedno parádní kompletní probuzeníčko. Cítil jsem, jak Ona ztuhla, ale výbušnou situaci jsem okamžitě zneškodnil, rozkošně jsem zabrblal, povzdechl si, šup tam s palečkem, a už se zdálo, že zase usínám.

"Jé, no to je ale senzační svištík," shodovali se všichni do jednoho.

Uskladnila mě ve volném pokojíku a šla, ale ještě předtím zašpítala: "Tak, že teď pěkně necháš mámu a tatku, aby si udělali hezký večírek pro dospělé, vid', a maminka tě pak hezky nakrmí, až přijdeme domů, jo?"

Zachoval jsem ticho a pěkně jsem si vyčíhal chvílku, kdy způsobím největší rozvrat. Slyšel jsem, že popíjejí aperitívky. A pak přišla moje narážka. Dole pohyb, nahoru dolétaly hlasy, uvolněná, nenucená konverzace, panstvo se přesouvalo do jídelny ke stolu. Odpočítal jsem to do deseti a pak jsem spustil. Okamžitě byla nahoře, šup z košíku a pěkně do náruče.

Mohl jsem klidně vynést trumf tříměsíční koliky, ale rozhodl jsem se, že si ho nechám v záloze.

Namísto toho jsem předvedl jedno klasické zachrčení, k tomu zrudnout a zatlačit. No, tak to budeme potřebovat plenu, co?

Tak šupky do koupelny, rozepla mi plenkáče, nacvičeným pohybem vytáhla plenu a poněkud se podivila, že není ani mokrá.

Snad nejdůležitější věc v životě je, umět si všechno perfektně načasovat, a musím říct, že jsem byl opravdu náramně spokojen, jak se mi to teď povedlo. Bleskurychle jsem zachrčel a zatlačil - a odměnou mi byl dokonalý zásah nejen na plenkáče a na kobereček v koupelně, ale i na Její nové šaty.

Trefa, ne? A co teprv až začnu s pevnou stravou, to budete koukat!

No, takže tím jsem tak nějak určil rytmus celého večera. Pokaždé když mě položila, jsem se rozeřval, pokaždé když mě zvedla, jsem se rozječel. Předvedl jsem jim dokonalý obraz mimina v předsmrtné fázi tříměsíční koliky. A k tomu se mi podařilo navíc vyřídít tři další pleny, jakož i veškeré měkčí textilie, které se mi dostaly na dostřel.

Rodiče to vydrželi do tři čtvrtě na deset, pak sebrali mou výzbroj a výstroj a dali se na poněkud utrpený ústup.

S malým prý nebudou žádné potíže! - Cha, mám takový dojem, že teď bude chvíli trvat, než si troufnou tuhle větu zase vyřknout!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Když zvítězím, jsem prosím velkodušnost sama, a tak jsem jim dnes hodil první úsměv.

Po tom včerejším debaklu vypadala tak zničeně, že jsem prostě neodolal.

Počkal jsem si hezky na večer, když se On vrátil z kanclu. Náladu měl mizernou. Teprve předešlého večera si pořádně uvědomil, jak jim můj příchod změní společenský život. A v důsledku toho nebyl zrovna dvakrát roztomilý, ani na mě, ani na Ni.

Takže když mě ukládala do postýlky, byla tak trochu ubřečená, a v tu chvíli jsem pojal rozhodnutí, že Ji trochu povzbudím a poprvé se usměju.

No, nejdřív jí to nějak ne a ne dojít. Zvedne mě a začne mlít: "Copak, máme větříky?"

Usmál jsem se znovu. Nic.

Abych jí to trapně dlouhé vedení trochu zkrátil, řekl jsem si, že ty zkroucené rtíky ještě trochu rozhojním, a radostně jsem zaklokotal. Konečně jí to došlo. "Malej se usmál!" vykřikla ze všech sil. "Malej se usmál!"

Kýžený efekt se dostavil. Okamžitě se po schodech přihnal nahoru On a uslintaně mi nakoukl do postýlky.

Okamžitě jsem se rozječel.

Ten si totiž bude muset první úsměv teprve zasloužit!

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Zatím se nadále usmívám jen na Ni, na Něho ne. Ona je z toho bez sebe radostí. On je bez sebe vzteky.

Ohromný figl, tohleto citové vydírání, už mi to docela začíná jít. Mám takový pocit, že si v budoucnu budu užívat hodiny a hodiny neškodné srandy, když je budu pěkně navzájem rozeštvávat.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Doprčic! Zaspal jsem, a není nejmenších pochyb, že tu nekontrolovanou půlhodinku navíc využili k nějakým techtlům. Jinak si prostě nedovedu vysvětlit, proč se On tak přiblíbe culil a proč se oba tak debilně uchechtávali, když si mě konečně vzali do postele.

No, žádná starost, však já jim to pěkně vrátil. Řval jsem naprosto neutěšitelně, odmítal jsem pít, a když jsem si konečně dal říct, sál jsem tak zuřivě, že je teď úplně rozkousaná.

Já se tedy omlouvám, ale tady jde fakt o území. Taková věc se musí ostře zaštipnout hned zkraje (celkem dost výstižné přirovnání, řekl bych, nějaký takový pocit asi musí mít, když mě nakojila).

Třetí měsíc

DEN DRUHÝ

Zaslechl jsem Ji, když se dneska vyťahovala do telefonu nějaké přítelkyni, jaké jsem krásné mimino, mnohem krásnější než jiné děti, protože mám spoustu vlasů. Tedy v zásadě proti něčemu takovému žádné námitky nemám - je to nakonec pravda - , jen se mi nelíbí, že dělá, jako by to, prosím, byla jen a jen Její zásluha.

A pak povídá, že prý uvažuje, jestli mě nemá přihlásit do soutěže o nejkrásnější dítě. Hm.

Začal jsem v postýlce šoupat hlavou ze strany na stranu.

DEN TŘETÍ

Nadále pečlivě třu hlavou o postel.

DEN ČTVRTÝ

Zaslechl jsem Ji, jak Mu říká o té soutěži o nejkrásnější dítě, má se konat koncem měsíce. Oba jsou do toho celí hr. Nemusím jistě zdůrazňovat, že já ne.

Taky mi trochu dělá starosti, že mi On začal dělat umělecké snímky. Už mu nestačí obyčejná fotka, musí mě brát z nějakého nesmyslného úhlu nebo skrz kapradí. Za chvíli je začne přihlašovat do soutěží.

Hlavu si drbu o postel s čím dál větším úsilím.

DEN PÁTÝ

Drbání hlavy se začíná vyplácet. Dneska ráno, když mě kojila, všimla si výrazné lysiny.

DEN SEDMÝ

Z levé půlky hlavy mi slezly skoro všechny vlasy. Vypadám, jako bych měl prašivinu.

DEN OSMÝ

Soustřeďuju se na pravou stranu hlavy. Vlasy mi línají po hrstech, a Ona se šíleně trápí.

Aby se to nepletlo, tak se mi ještě k tomu vyvíjí mírná forma lebečních odřenin.

DEN DESÁTÝ

Ted' už jsem úplně plešatý a hlavu mám samý strup. Na dětském středisku na mě dneska ostatní maminy vrhaly krajně útrpné pohledy. Ona se šíleně styděla.

DEN DVANÁCTÝ

Opět vztyčily nestvůrně strašidelnou hlavu Křtiny. Zaslechl jsem Ji, jak si o tom povídá do telefonu se Svou matkou.

Říkala, že kdyby to záleželo na Ní, dala by mě pochopitelně pokřtít okamžitě, jenže On prý k tomu má nepřekonatelný odpor a tvrdí prý, že by bylo pokrytectví dát pokřtít dítě, když člověk není přívržencem křesťanské víry až do těch hrdel a statků.

DEN TŘINÁCTÝ

Zaslechl jsem, jak si On povídá do telefonu se Svou matkou.

Říkal, že kdyby to záleželo na Něm, dal by mě pochopitelně pokřtít, ale Ona prý k tomu má nepřekonatelný odpor a tvrdí prý, že by bylo pokrytectví dát pokřtít dítě, když člověk není přívržencem křesťanské víry až do těch hrdel a statků.

DEN ČTRNÁCTÝ

Zaslechl jsem je, jak se do krve pohádali, jestli mě mají dát pokřtít, nebo ne. On prohlásil, že jelikož ani jeden ani druhý nechodí do kostela, bylo by to čiré pokrytectví. Zásada je nakonec zásada.

Hm.

DEN PATNÁCTÝ

Dneska večer jsem Ho zase zaslechl, jak telefonuje. Mluvil se Svou matkou. Poznal jsem to jasně podle toho, jak se kroutil. Nakonec řekl, že to bude těžké, ale že prý uvidí, co se s tím dá dělat..

Pak jsem slyšel, jak mluví s Ní, a že prý ho ničí, když Ji vidí, jak se trápí, a tak, když na tom bude Ona opravdu trvat, tak On - čistě z lásky k Ní - Svě zásady tedy spolkne a dovolí, abych byl pokřtěn.

Že je to ale chlap prohnaná, co?

Načež se Ona okamžitě vrhne k telefonu a honem matce vyklopí, že se Jí podařilo Ho umluvit a že křtiny budou od neděle za týden.

A pak, jen tak jako mimochodem, zavolal On na faru. Z Jeho strany rozhovoru mi bylo jasné, že:

- a) pan farář má nejmíň šest neděl takového křtění, že neví kam dřív skočit,
- b) stejně křtí jen děti lidí, co k němu chodí pravidelně do kostela.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska koupili nový kus dětské výbavy. Je to takové to nosítko na nošení kolem krku neboli klokaní kapsa.

Večer si kapsu se mnou oba vyzkoušeli. Jsem radši, když si mě na předeek připne Ona než On. No, to byste snad byli taky, ne?

Tedy ve skutečnosti je to ohromně pohodlné, jenže to jsem jim nikterak nehodlal dát najevo, takže pokaždé když se mě do toho pokusili strčit, nasadil jsem osvědčenou metodu řevu a kopání.

DEN DVACÁTÝ

Dneska mě vzala v kapse na nákupy. Docela příjemné.

Ale když mám hlad, tak je to k vzteku. Mít obličej zabořený do prsou a nemoci si rychle cucnout kvůli několika vrstvám látky a podprsence pro kojící matky patří k nejzoufalejším zážitkům, jaké jsem zatím poznal.

Ovšem fakt je, že to otevírá rozsáhlá nová území pro ublinkávání.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

I Ona je toho názoru, že kapsa je skvělá, a tahala mě v ní skoro celý den. Večer si musela jít lehnout, protože ji bolelo v zádech.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Sobota. Kojila mě v posteli. Nemůže vstát, protože Ji bolí záda.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Neděle. Nový zážitek. Vzali mě do kostela.

A podle toho, jak v jednom kuse vstávali, když všichni ostatní seděli, a naopak, to vypadalo, že i pro ně je to nový zážitek.

Když bohoslužba skončila a všichni se trousili ven, představil se On faráři. "Mluvil jsem s vámi o tom křtu...", povídá. "Vzpomínáte si, říkal jste, že když budeme pravidelně docházet do kostela, tak to bude v pořádku..."

"Správně," pokyvoval farář. "Jenže přijít jednou, tomu já neříkám docházet pravidelně, co říkáte?"

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

"Myslíš, že má malej v pořádku oči?" zeptala se Ho úzkostlivě, když se mi oba dneska večer před spaním vznášeli nad postýlkou. "Já totiž, no, nezdá se ti náhodou, že tak trošilinku šilhá, co říkáš?"

Ne, já teda vážně nevím, co by chtěli. Když mě ukládají a já se na ně nepodívám, jsou celí ukřivdění a melou něco v tom smyslu, že jsou mi šumafuk, a když se na ně podívám, tak se zase začnou užírat, že šilhám.

Cha. Prosím vás, jen to zkuste zadívat se z hlubin dětské postýlky na dva lidi aspoň třikrát větší než vy, a nešilhat přitom.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Trénuju si šilhání. Jelikož jsou zřejmě odhodlaní se tím užírat, můžu pro ně udělat aspoň to, že jim pro to užírání poskytnu nějakou viditelnou příčinu.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Nácvik šilhavosti se mi teda fakt ohromně daří. Zjistil jsem, že když se na to pořádně soustředím a začnu si oběma očima upřeně čučet na špičku nosu, dosahuju opravdu skvělých výsledků (t. zn. že se Ona okamžitě začne děsně užírat).

Dneska se užírala tak, že zavolala sousedku, aby z ní vytáhla, co si o šilhání myslí ona. Tak tenhle úskoček jsem jim zhatil, předstíral jsem, že spím, až to sousedku přestalo bavit a šla domů.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Už mi to fakt ohromně jde. Dohnal jsem Ji dokonce k tomu, že si nade mě stoupla s tou knihou v ruce. Když vyhrabe dílenskou příručku a začne mě srovnávat s ilustracemi, je to pokaždé důkaz, že se hluboce užírá.

Dneska se dostavil cesták a dělal reklamu dvojitým oknům, a Ona ho prosím pozvala dál, aby jí dal dobrozdání, jestli šilhám nebo ne. On na to, že prý neví. Zbavila se ho až za dvě hodiny, teprve když u něho objednala atriové dveře.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Všechno chce cvik, jinak se prý dokonalosti nedosáhne, a tak trávím veškerý čas, tedy pokud nespím, s očima zaostřenými na špičku nosu.

Dneska zase pozvala dál jednoho jehovistu, aby mi zkontroloval šilhání. Ten taky pro změnu nevěděl, pak tu zacláněl tři hodiny a konečně se uvolil, že vypadne, ale jen výměnou za Její duši - a za mou taky.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Ted' už se tím teda užívá doopravdy. Zaslých jsem Ji, jak Mu předčítá kapitolu o šilhání z té knihy. Každé mimino, když je úplně malé, má prý šilhat, ale když po několika měsících šilhá dál, znamená to, že skutečně ŠILHÁ. A Ona je den ze dne přesvědčenější, že já tedy zaručeně ŠILHÁM.

DEN TŘICÁTÝ

Dneska mě zase vzali do kostela. Tentokrát jsem prořval celou mši. Farář prohlásil, že Je rád vidí, no a za pár neděl že už si prý budou moct promluvit o tom, jestli bude možné dát mě pokřtít.

Ona se ho zeptala, tedy jako nezaujatého cizího pozorovatele, jestli si myslí, že šilhám, nebo ne. Farář pravil, že neví, ale že Pánbůh pečuje o veškeré lidstvo stejně, dokonce i o šilhouny. Mám takový dojem, že Ji to zrovna moc neuklidnilo.

No, takže do večera vyletěla intenzita užívání do takových výšin, že zavolala doktora. Dospěla k závěru, že jsem zralý na pohotovost, a chtěla, aby se pan doktor prosím dostavil okamžitě. Pan doktor byl toho názoru, že v případě šilhání se toho za čtyřicet hodin asi moc nezmění, kristapána, paní, vždyť je neděle! A že prý se zastaví zítra.

Než šla spát, vznášela se ještě chvíli úzkostlivě nad postýlkou. Otevřel jsem oči a vyzkoušel jsem si novou variaci - zadíval jsem se na ptáčky na pravé straně postýlky levým okem a na ptáčky na levé straně okem pravým:

Zabralo to jak buldozer. Rozplakala se, takže ji nakonec musel On - ačkoliv měl na večer poněkud méně ušlechtilé záměry - utěšovat a chlácholit málem až do rána.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

Doktor dorazil. Napřel jsem oči rovně jak strunky. Že prý s nimi nic nemám, jsou úplně v pořádku.

Doktor vyrazil. Sotva se na mě nahoru přišla podívat Ona, zaostřil jsem pravým okem na ptáčky vlevo a levým na ptáčky vpravo.

Vůbec na to nezareagovala.

Hm. Že by tu mou neviňoučkou lest prokoukla?

Čtvrtý měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska zahájila bez jakéhokoliv varování přechod na pevnou stravu.

Končilo polední kojení a já se zrovna chystal, že hodím menší chrupku, jenže vtom cítím, jak mi do pusy strká takový podlouhlý kus umělé hmoty. Lžíce, prosím.

Už se zase radila s tou knihou. Vzal bych jed na to, že se tam dočetla: "Po čtvrt roce začněte miminku dávat pevnou stravu." Bere všechno tak příšerně doslova, že právě tohle udělala. Na den přesně.

Nejvíc mě na tom štve, že se jí to částečně povedlo. Využila momentu překvapení a opravdu se jí podařilo do mě trochu toho sajrajtu vpravit. Když jsem měl tu lžici v puse, tak jsem na protest nějak jako naruby krknul a omylem jsem to spolkl.

Fuj! Špinavost a sprostý podfuk!

DEN DRUHÝ

Jenže se Jí tahle špinavost vrátila i s úroky, když si musela poradit s mou první plenou po přechodu na pevnou stravu.

DEN TŘETÍ

Ve věci téhle pevné stravy nadále řádím jak černá ruka, ale je fakt, že jsem přece jen poněkud rozkolísaný. Musím se totiž přiznat, že mi to docela jede. Tedy ne že by mi to snad přímo chutnalo - chuť to nemá žádnou - ale ta konzistence je celkem příjemná. Jak člověk jednou zažije, že mu zaživacím systémem prolézá něco trochu hutnějšího, začne mu mlíko přece jenom připadat poněkud mdlé.

No, ale nepřichází v úvahu, abych Jí to dal nějak najevo. Nehodlám Jí poskytnout možnost, aby se domnívala, že vítězí.

Já	1
Oni	1/2

DEN ČTVRTÝ

Teprve teď si pomalu začínám uvědomovat, jaké možnosti mi ta záležitost s pevnou stravou poskytuje. Bryndání, ublinkávání a plnění plenek při mléčné stravě sice poskytuje nesmírné uspokojení, ale není to vůbec nic ve srovnání s tím, čeho se dá dosáhnout se stravou pevnou!

O odklonu od řadra už dneska svědčí stav rodičovského šatstva, koberců, nábytku, tapet, rodinného automobilu, a dokonce (když mám kliku) i kočky. Možnosti dalšího chaosu jsou prostě bezmezné.

Kromě toho už mi zase začaly růst vlasy Ty se pevnou stravou dají taky nádherně ublemtat.

DEN ŠESTÝ

Zase neděle, a to znamená pro změnu kostel. Mám takový pocit, že se Jim to začíná nějak podezřele líbit. Všechny pohyby konali v mnohem přesnější souhře s ostatními ovečkami než minulé dvě neděle, a dokonce se jim podařilo i do správné pauzy umístit několik odpovědí.

A vypadá to, aspoň pokud jde o pana faráře, že přijít do kostela třikrát za sebou se rovná pravidelné docházce. Když si po mši potřásl s rodiči rukou, připustil, že za tři neděle bych mohl být pokřtěn.

Vůbec, ale vůbec mi to nejde pod nos.

A když se na mě potom přišli podívat Jeho rodiče, utrpěl jsem další šeredný šok.

Po obědě najednou Jeho matka vytáhla z kabelky jakýsi teploušský krajkový hábit a oznámila: "Tohle jsou rodinné křestní šatečky, byl jsi v nich pokřtěn ty, chlapečku, i tvůj tatínek i tvůj dědeček a pradědeček v nich byli pokřtěni. Jistě mu je oblékneš v ten velký den, vid?"

Jako bych já byl ochoten ukázat se v takovém kusu šatstva. Jen přes mou mrtvolu!

DEN OSMÝ

Dneska jsem narazil na jednu z nevýhod přechodu na pevnou stravu. Nový bryndák.

Ale ne takový ten froťák, co jsem na něj zvyklý. Tahle paráda je z tvrdé umělé hmoty a dole má takový jako okap, tam se patrně mají zachytit ty blemty, co ubryndávám.

Pochopitelně jsem začal rvát, jakmile se mi to pokusila nasadit, ale nedala se odradit a nakonec se jí podařilo na mě ten chomout vrazit a vzadu za krkem mi zacvaknout nějakou přezku nebo co.

Rozeřval jsem se ještě mnohem mohutněji, ale Ona to vůbec nebrala na vědomí a začala mě krmit. Na oplátku jsem každé sousto vyplivl a pak jsem se pustil do složitého manévru, vrtěl jsem hlavou a zároveň jsem rval bryndák rukama, abych si ho otočil na záda.

Nešlo to! Bryndák se mi nějak zasekl vpředu nebo co, a výsledkem veškeré mé námahy byl pocit, že mi to snad utrhne hlavu.

Mám takové nepříjemné podezření, že tenhle souboj asi bohužel vyhraje Ona.

DEN TŘINÁCTÝ

Neděle. Dneska se do kostela nešlo.

To by možná mohla být dobrá zpráva. Když přestanou docházet pravidelně, odvolá třeba farář souhlas a ze křtin sejde. Později se na mě přišli podívat Její rodiče (moji rodiče zatím ještě pořád velice moudře obě sady prarodičů připouštějí jen odděleně). Po obědě najednou Její matka vytáhla z kabelky jakýsi teploušský krajkový hábit a oznámila: "Tohle jsou rodinné křestní šatečky, byla jsi v nich pokřtěna ty atd. atd."

Ujistila je, že v tom určitě půjdu ke křtu.

Když jsem se na to podíval zblízka, zjistil jsem, že je to ještě teploušštější než ten druhý hábit.

Už vidím, že budu muset v příštích čtrnácti dnech nasadit expresní růst, abych se do toho prostě nevešel.

DEN ČTRNÁCTÝ

Několik neděl nám nazrávala další zábavička, až nakonec dozrála. Přestože jsem donedávna neměl vůbec žádné vlasy, každý večer mi je tvrdošíjně myla. V důsledku toho se mytí vlasů změnilo v pravidelné záchvaty zuřivosti.

Ted' už vlasy zase mám, ale nevidím sebemenší důvod, proč bych měl přestat vyvádět při mytí jak blázen.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Něco na mě peče. Už jsem si tužil svaly, že se ve vaničce pustím do tvrdého boje proti mytí vlasů - docela jsem se těšil, jak si pěkně zařvu a budu přitom pozorovat, jak je z toho Ona čím dál vyšinutější - jenže mě vyšplouchla. Umyla mi všechno ostatní, a vlasů se ani nedotkla.

To už si určitě zase četla v té knize. Asi je tam nejmíň jedna kapitola o psychologii raného věku.

DEN SEDMNÁCTÝ

A dneska večer ve vaničce totéž - dělala, jako bych neměl vlasy. Na co si to, sakra, hraje?

Tak pár dní počkám a uvidím, co zkusí dál. Když ty vlasy nechá nadobro, budu muset spustit bengál, až mi začne mýt nějakou jinou část těla...

Pohlavní orgán třeba... Stejně už začíná být tak trošku nesvá, když mě myje tam v té krajině. Když se rozeřvu pokaždé, jakmile se tam přiblíží rukou, mohl bych jí z toho ušít docela pěkný komplex.

DEN OSMNÁCTÝ

Vyzkoušel jsem si ten fór s pohlavním řevem ve vaničce a můžu, prosím, hlásit docela slušný úspěch. V očích se jí objevil poněkud paranoidní výraz, a už se letěla poradit s příslušnou knihou.

Asi je tam nejmíň jedna kapitola o pocitu viny v oblasti sexuální.

DEN DEVATENÁCTÝ

Tvrdě šrotím na úkolu expresní růst.

Datum křtu se neúprosně blíží.

DEN DVACÁTÝ

Neděle, a ani tentokrát se do kostela nešlo. Jenže po obědě naneštěstí zavolal farář a křtiny mají definitivně zelenou.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Tvrdě se soustřeďuju na úkol expresní růst. Polykám hromady pevné stravy.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dále pracuju na úkolu expresní růst. Pevná strava mi leze z uší (jakož i z obvyklejších míst).

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dneska večer jsem slyšel, jak se rodiče hádají, které šatičky budu mít v neděli na sobě k těm křtinám. On tvrdil, že ty Jeho mají prý v rodině už kolik století. Ona na to, že na to ty šatičky taky vypadají, a že prý ten, kdo koupil ty Její, měl aspoň trochu vkusu...

Fialový hnus. Nepletl jsem se jim do toho, radši jsem se soustředil na expresní růst.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Jakmile dneska ráno On odešel do kanclu, vytáhla Ona ty křtinové šatečky Její rodiny, že mi je vyzkouší.

Nenarvala mě do nich (trochu jsem tomu samozřejmě taky napomohl!).

Byla zdrcená a skoro celý den probrečela.

Když přišel domů On, nechal ji vzlykat a vyběhl nahoru. Vytáhl křtinové šatečky Jeho rodiny, že mi je vyzkouší. Nenarval mě do nich! Hurá! Akce expresní růst se zdařila.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Rodiče!

Dneska ráno vyrazili po obchodech a koupili mi křestní šatečky ještě teploušštější než oboje ty rodinné.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Křtiny.

Mám z toho jeden převládající pocit, a to hanbu. Hanbu, jakou může pociťovat jen někdo v teploušském hábitu, když po něm někdo jiný v teploušském hábitu plnou hrstí cáká vodu.

Podal bych o té příšerné události podrobnější zprávu, ale prostě nemám slov...

Nikdy jsem netušil, že mají rodiče takového příbuzenstva. Jsem naprosto vyčerpán, ono to totiž není jen tak, tvářit se, jako že je člověk podobný takovým davům lidí, jednomu po druhém.

Na celé téhle záležitosti mě zajímá jedno jediné: jak starý musí člověk být, aby si mohl požádat o úřední změnu jména?

Pátý měsíc

DEN PÁTÝ

Musím tedy přiznat, že Ona je na mě opravdu moc hodná. Dělá, co může, abych vedl život zajímavý a pestrý. Potíží je v tom, že nemá páru, jak se věci jeví z mého pohledu, takže se jí málokdy něco povede.

No tak se třeba podívejte, čím mě to krmí. Nemyslím to, co dostávám z Jejích nader, mluvím o pevné stravě.

Něco z toho, hlavně obilniny, jsou takové směsky, co mi míchá z balíčků. Další lahůdky se dodávají v takových těch malých skleničkách, co mají na etiketách napsáno, z čeho se obsah skládá. Vajíčka s brambory... Játra s kapustou... Slanina se sušenými švestkami... něco tak na ten způsob.

Je to až dojemné, jak o těchhle věcech mluví, jako bych na ně já měl názor.

"Ták, a teď si dáme dobroučtou šunčičtu s hláškem, vid?" praví a cpe do mě lžičku s cákancem špinavě žlutého blátíčka.

"No ne, nám snad nechutná pomerančičet s čelným rybízkiem?" dotazuje se, když odvracím hlavu před dalším cákancem.

"Jú, ňam ňam, to je baštičta - to máme přece tak ládi, jehněčí se zelenintou, vid'," přede a rve víčko z další skleničky.

Není prostě schopná pochopit, že všechny tyhle míchaniny MAJÍ NAPROSTO STEJNOU CHUŤ. Je úplně fuk, co je na skleničce napsané - co já vím, třeba šunka s anansem, zvěřina á la bažant nebo pikantní sledřové závitky s hermelínem všecko to má chuť jako rozčvaňhaný papundekl.

Obilniny nejsou o nic lepší. Až se divím, že si dávají tu práci, aby oddělili obsah od obalu.

DEN DEVÁTÝ

"Trochu mi dělají starosti Sociálně Interaktivní Dovednosti malého," slyšel jsem Ji pronést dneska večer.

No ne, no ne. Jak začne mluvit takhle, může to znamenat jen jedno. Už se zase hroužila do té knihy.

"Ne, fakt?" na to On. "Já bych býval řek, že jsou dost na výši."

Podtext je jasný. Ve skutečnosti říká On asi tohle: "Kristepane! Nemůžeš aspoň na minutku přestat mluvit o miminu? Celý den jsem pracoval, a tvrdě. Jediné, o co mám zájem, je dát si v klidu skleničku a později možná trochu nekomplikovaného sexu. A rozhodně nechci diskutovat o 'Sociálně Interaktivních Dovednostech' našeho dítěte."

Nakonec se ukáže, tedy když si člověk odmyslí ten odbornický žargon, že mluví o tom, jaké mám vztahy k ostatním lidem, lidem ve světě venku, za dveřmi našeho domu, lidem, které neznám, a dokonce - pomoz mi pánbůh - k ostatním miminům.

Od té chvíle, co tu knihu poprvé otevřela, z toho nikdy nekoukalo nic než potíže. Tentokrát Ji rozparádila jakási praštěná teorie o tom, že když mimina od raného věku tráví co nejvíc času s jinými miminy, rozvinou se v pozdějším životě v lépe společensky přizpůsobené jedince, kteří následně utvářejí pevné interpersonální vazby, vstupují do trvalých manželských svazků a nakonec se z nich určitě stávají kapitáni průmyslu, smírčí soudci a nositelé královských řádů a Nobelových cen.

Kristepane!

Dneska večer už tohle téma naštěstí dál nerozvíjeli. Jemu se podařilo to odvrátit docela jednoduše tím, že pustil televizi. Jenže já Ji znám. Ona se toho jen tak nevzdá. Jak si jednou vezme něco do hlavy, tak už to z ní nepustí.

DEN JEDENÁCTÝ

Na frontě SID zatím klid.

DEN TŘINÁCTÝ

Ještě pořád klid. Jenže já se nenechám ukolíbat do falešného pocitu bezpečí. Právě až si bude myslet, že má bdělost polevila, dá se nejspíš čekat, že udeří.

DEN ČTRNÁCTÝ

Měl jsem pravdu. Dneska ráno mě vyšoupla z baráku a v jednom kuse mě přitom nervovala, protože mlela: "To budeme mít dneska fajnovej den, vid?" nebo něco na ten způsob, a sotva jsme byli z domu, vyrazila směrem, kterým jsme ještě nejeli.

No jistě, odvezla mě do baráku, který obsahoval nějakých pět šest dalších mimin.

Okamžitě jsem vyjádřil svůj kritický názor na tuhle situaci: rozeřval jsem se a podělal jsem plenu. Jenže potíží je, že Ona už si na tuhle taktiku pomalu zvyká, takže mě jen naprosto automaticky přebalila.

Tak jsem aspoň vyřvával dál, jen co mě položila na zem mezi ostatní mimina.

Panebože, to byl ale spolek tupců - nezmohli se na nic jiného než řvát jak na lesy a dělat do plenek.

Ale já jsem rychle postřehl jednu důležitou věc: v místnosti bylo mnohem míň matek než mimin. Velice podezřelé! Stačilo slovo "samoobsluha", a hned jsem přesně věděl, jaký ďábelský plán vymyslely.

Tak tyhle matky se prosím pokoušely získat nějaký ČAS PRO SEBE! Na Sociálně Interaktivní Dovednosti zvyška kašlou. Prostě tam svoje potomstvo odloží a jdou si vyhazovat z kopejtky do supermarketu firmy Sainsbury.

No, takže leckteré jiné mimino jim možná na takový průhledný fígl skočí, ale já, prosím, tedy ne. Jakmile se hnula ke dveřím, vydal jsem ohlušující řev.

Krokem téměř neochvějným kráčela ode mě, a tak jsem se uchýlil k novému triku, který jsem si už nějaký čas ve vší diskrétnosti trénoval hezky v ústraní. To začnu ječet a ječet, a KDYŽ SE ANI JEDNOU NENADECHNU, okamžitě prudce zrudnu.

Zabralo to dokonale. Hned mě zvedla ze země a pokoušela se mě v té zběsilosti nějak ukonejšit, ale já toho v nejmenším nehodlal nechat, až přiznala porážku a vzala mě domů.

Několik dalších matek se seběhlo kolem nás a kuňkaly různé slaboduché rady, co že by mi jako mohlo být. Dospěly ke všeobecnému konsensu, že mě trápí zaražené větry.

To mě docela uspokojilo. Pravda, moc originální to zrovna není, ale větry a tříměsíční kolika poslední čtyři měsíce zafungovaly jako výmluvy na všechno možné, tak proč zavrhnout spolehlivý recept na vítězství, no ne?

Jenže jedna z matek vybalila pozoruhodnou alternativu. Jelikož jsem se úpěnlivě chytal za pusy (ochotnický jsem přehrával hlubiny zoufalství), prohodila, že mi možná lezou zoubky. Časově by to prý jakž takž odpovídalo, tedy podle ní.

Na to jsem tedy ještě nepřišel, ale jako nápad se mi to docela zamlouvá. Dává mi to mnohem víc možností než větry. Tak zaprvé, když lezou zuby, je stupnice daleko méně omezená. Když má mimino podle všeho zaražené větry, stačí ho zvednout, chvíli konejšit a hladit, až si - díky fungování vnitřního systému - pořádně odřihne, což znamená signál, že je po krizi a že je možno ho zase uložit do postýlky.

Ale když se zvedne mimino, kterému podle všeho lezou zoubky, má mnohem širší možnosti. To se totiž dá vyřešit jediným způsobem, totiž tak, že se objeví zub, no a to může trvat pěkně dlouho.

Je to jasné, od téhle chvíle nechám větry spadnout pod stůl a budu dělat prořezávání zubů.

Dneska dopoledne jsem tím aspoň dosáhl přesně, čeho jsem chtěl. Deset minut nového čísla s rudou tváří a zoubčky, a už potupně kapitulovala a nesla mě domů.

DEN PATNÁCTÝ

Myslel jsem, že Jí to snad dojde a že po včerejším debaklu se toho nápadu se SID vzdá, ale kdepak, představte si, že měla tu drzost a zkusila to dneska dopoledne zas.

Jistě nemusím zdůrazňovat, že jakmile mě položila na podlahu k ostatním miminům, rozehrál jsem celý repertoár, rudě tváře atd., ale Ona to, prosím, vydržela celých dvacet minut, a teprve pak mě vzala domů.

Její práh odporu se zvedá. Dělá mi to starosti.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Je strašně tvrdošíjná. Dneska ráno mě do toho baráku vzala zas. A sotva jsme tam dorazili, vyjevila naprosto šokující novou stránku Své povahy

Opuстила mě! Jen tak si mě tam prostě nechala. Plácla mnou na podlahu mezi ostatní, obyčejná mimina, naprosto ignorovala mé vybroušené zubní číslo a chladnokrevně oznámila: "Jdu k Sainsburyům. Ten řev přestane, jakmile vyjdu ze dveří."

Tak jsem se postaral, aby se aspoň v tom zmýlila. Řval jsem bez nejmenší přestávky, dokud se nevrátila, a pokračoval jsem vesele dál, i když mě honem honem sebrala a hajdy domů. Tak se mi povedlo poblínkat jednu z matiček prakticky od hlavy k patě a usvinit vestičku ještě jedné, ta se zase nerozvážně přihlásila jako dobrovolnice, že mě přebalí.

Jinak jsem ale ještě pořád v šoku z té Její otrlosti. To Jí teda jen tak neprojde!

DEN DEVATENÁCTÝ

A už to udělala zas - odhodila mě tam k těm dalším miminům a vyrazila si hezky sama!

Kdyby jen to! Dokonce nešla ani nakupovat k Sainsburyům. (To já zas mám uznání, je mi jasné, že tam občas musí zajít, protože potřebuje doplnit zásoby sklenic s rozčvaňhaným papundeklem, plínek a dalších propriet.). Jenže tentokrát měla, prosím, tu neslýchanou drzost, že se šla dát ostříhat!

No, a když se Ona dá ostříhat, tak to pro mě ale vůbec žádný přínos není. Naopak, znamená to pro mě výraznou nevýhodu, protože už Ji nemám dohromady za co tahat a co Jí matlat ztuhlou pevnou stravou.

Budu muset změnit taktiku.

DEN DVACÁTÝ

Začíná být děsivě lhostejná. Dneska ráno mě odnesla do jeslí a odpochovala, ani se neohlídla. Když se pak vrátila a vyslechla, do jakých hlubin úzkosti jsem klesl, co byla pryč, jen mávla rukou a prohodila: "To jen tak dělá. Co nevidět z toho vyroste."

Mno, tak v tom prvním má možná pravdu, ale uvidíte, jak se postarám, aby se v tom druhém mýlila!

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dneska ráno jsem si vyzkoušel nový přístup. Jako obvykle jsem byl opuštěn uprostřed hromady ostatních mimin, ale tentokrát jsem si nestěžoval, ani zvuk jsem nevydal. Ani jsem nezakňoural. Měla za to, že to je dobré znamení, už "z toho vyrůstám".

Chudák ženská důvěřivá.

Hezky jsem si počkal, až jedno mimino, co bylo trošičku pohyblivější než my ostatní, přileze blíž, asi si mě chtělo pořádně prohlídnout. Strčilo mi přitroublý ksichtík k nosu, bezpochyby si právě rozvíjelo ty Sociálně Interaktivní Dovednosti, co ho v dospělosti vynesou až do nějakého městského ouřadu, na samý vrchol správy komunikací.

Vyčíhal jsem si tu nejdokonalejší chvíli a pak jsem švihl pravačkou. Nehýtky mám nepatrné, ale krvavou trhlinu mu na tváři zanechaly docela uspokojivou. Pochopitelně

začal řvát, takže ho jeho zničená matka okamžitě sebrala. Když se Ona vrátila z kosmetáku (další ukázka nezodpovědného hovnění nízkým choutkám), chovala se k Ní mamina postiženého prcka výrazně ledově.

Jsem na dobré cestě.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ A DVACÁTÝ PÁTÝ

Sobota a neděle. Strávil jsem je mučením kočky a studiem jejích metod revanše. Naštěstí Ji kočka ještě pořád dost respektuje, takže si netroufá se mě dotknout, ale práci nohou a drápků má fakt velice dobrou, takže pozor!

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Byl jsem opět pohozen mezi ostatní mimina, jenže tentokrát jsem náležitě zužitkoval výsledky svého studia kočičího chování.

VÝSLEDEK: 4 mimina a 2 matky s poškrábanými tvářemi.

DŮSLEDEK: Vítězství na celé čáře. Když se tentokrát vrátila z další výpravy za nízkými choutkami (tentokrát k Benettonům, proboha živého!), dostalo se Jí zdvořilé žádosti, zda by mohla být tak laskavá a už mě do jeslí, prosím, nenosit. Že prý tam mám rozvratný vliv.

Senzace! Víc SID už nepotřebuju, tohle mi docela stačí.

Se zájmem jsem zaznamenal, že když se večer On vrátil z práce, nepadlo o tom ani slovo.

Šestý měsíc

DEN TŘETÍ

Od doby neúspěšného pokusu s SID používám růst zubů jako výmluvu za všechno, co se dřív přičítalo větrům.

Takže si představte ten šok dneska ráno, když jsem se vzbudil, protože mě ale fakt bolely dásně! Tak už je to tady - opravdu se mi začínají prořezávat zuby. A zatím se mi to tedy skutečně moc nezamlouvá.

A jako by mě chtěla naštvat ještě víc, zaslechl jsem Ji dneska ráno, jak do telefonu povídá Své matce: "No jo, malýmu se ještě pořád prořezávají zoubky."

No dovolte, JEŠTĚ POŘÁD! chtěl jsem zařvat. Vždyt sotva začaly!

A pak pokračovala: "Asi bych si na to měla radši zvyknout. Podle Péče o dítě vyroste miminu za prvních dva a půl let života dvacet zubů."

Dvacet! Dva a půl roku! Panebože, a to ještě nemám ani jeden! Jestli budou všechny bolet jako tenhle, tak se zcvoknu, než se dožiju dvou a půl let!

No, aspoň se postarám, abych netrpěl sám.

DEN ČTVRTÝ

Skoro celou noc jsem prořval a proslintal, a navrch jsem si ještě prstíky drásal pusou. Postaral jsem se, aby se ani jeden ani druhý moc nevyspali.

Jakmile otevřely obchody, vyrazila jak namydlený blesk do lékárny a koupila jakési rosolovité svinstvo, co se maže na dásně, a kromě toho taky flaštičku růžové, lepkavé tekutiny, to zase abych dobře spal. Poradili Jí, aby to nasadila, "jen když dítěti bude hodně zle. Jenom jednu lžičku v tomhle věku - a překročit předepsanou dávku je, prosím, velice nebezpečné!"

Ve chvíli, kdy jsme dorazili domů, napatlala mi trochu toho rosolu na dásně. Kdepak, nic! Bolest to utišilo tak na minutu, a možná ani to ne. Ale chuť to má docela příjemnou.

No, a dále pak dle zákona klesajících výnosů. Půlnoční dávka bolest utišila asi tak na jednu nanosekundu.

DEN PÁTÝ

Někdy kolem půl třetí už začala podléhat zoufalství. Takže vytáhla flaštičku s uspávacím. Sice jsem dost řádl, ale zřejmě se jí podařilo vpravit do mě asi tak polovinu doporučené lžičkové dávky.

A zabralo to. Spal jsem až do půl deváté.

Načež jsem se pochopitelně zase rozeřval a rozslintal, a k tomu jsem si prstíky drásal pusou.

A tak zkusila něco nového, doporučila Jí to nějaká přítelkyně z dětského střediska - suchárky na prořezávání dásní. Koupila jich krabičku, takových těch podlouhlých na pentli a připnula mi je pod krk. Ignoroval jsem je a řval jsem dál.

Strkala mi suchárek k puse, protože mi chtěla předvést, jak na to, ale kdepak já.

Když přišel domů On, tak to zkusil taky. Hezky od ucha k uchu, hodnej taťulda, vzal suchárek do ruky a povídá: "No, hele, mladej - takovej příma suchárek na zoubky, ňam, ňam, co ty na to?" Pak že mi ukáže, jak do toho, tak si pořádně kousl. A zlomil si zub.

A najednou už nebyl tak hodnej taťulda, hezky od ucha k uchu.

Ona se večer nechtěla rovnou uchýlit k uspávacímu, ale On na tom trval. Zřejmě totiž odpoledne usnul u psacího stolu, a probdělých nocí (o zlomených zubech nemluvě) už prý má dost. No, není sám.

Abych to zkrátil, kolem desáté podlehla. Podařilo se jí do mě dostat celou lžičku uspávací. Asi jsem se na to dost nesoustředil.

DEN ŠESTÝ

Vzbudil jsem se v půl čtvrté ráno. Okamžitě jsem zahájil zubní cviky a pokračoval jsem po celý den.

Tentokrát to vydržela jen do devíti do večera. Dneska večer dvě lžičky!

Chvilíčku než na mě přišlo spaní jsem zaslechl z ložnice nanejvýš uspokojujivé zvuky rodinné hádky. Podrobnosti jsem sice nerozeznal, ale slyšel jsem Ji, jak říká, že je na to moc unavená.

Hádka skončila tím, že On vypochoďoval z ložnice a strávil noc v pokoji pro hosty.

To mám pane ale moc! Těšilo by mě to ještě mnohem víc, kdybych neměl ty bolavé dásně.

DEN SEDMÝ

Vzbudil jsem se v půl čtvrté ráno a hned jsem spustil. Přiškobrtala se ke mně do pokoje, na první pohled víc mrtvá než živá, a dala mi dvě lžičky uspávací.

Usnul jsem, spal do šesti a spustil nanovo. Vydržel jsem to celý den.

On se vrátil domů naprosto vyždímaný, jen tak tak se mu podařilo spolykat večeři, a v půl deváté padl. Pro změnu zase v pokoji pro hosty.

V devět mi dala tři lžičky uspávací. Spal jsem do tři čtvrtě na dvanáct a pak bengál propukl znovu.

DEN OSMÝ

Hned po půlnoci mi dala další tři lžičky. Spal jsem do půl čtvrté, pak mi dala další tři lžičky. Spal jsem do šesti.

Zbytek dne jako včera.

Ted' už vypadají oba pěkně zdrchaně. Už hezkou chvíli jsem od nich neslyšel takové ty blbinky na způsob "my si žijeme svůj vlastní život, bez ohledu na malýho".

Dneska před půlnocí jsem si dal šest lžiček uspávací...

DEN DEVÁTÝ

... a po půlnoci dalších šest. Mezi oběma dávkami jsem spal dohromady asi tak tři hodiny.

Dneska večer do Ní vjela přímo hysterie a začala Mu vykládat, že je to nespravedlivé, On se aspoň trochu vyspí v kanceláři, ale co Ona, Ona nemůže spát vůbec, a už z toho pomalu šílí. Už už málem udělal poněkud nevkusný vtíp a poněkud jinak vyložil to, že Ona nemůže vůbec, ale včas si uvědomil, jak se na Něho dívá, a honem si to rozmyslel.

Radši tedy nasadil soucit a prohlásil, že tedy ať si Ona jde klidně hned lehnout, aby něco naspala, On že se o mě v noci postará.

Cha, řekl jsem si. Jestli bude v tomhle mít stejný úspěch jako ve všech ostatních snahách, aby se z Něho stal Nový Člověk...

Před půlnocí do mě vrazil deset lžiček uspávací...

DEN DESÁTÝ

... a po půlnoci dalších deset. Asi tak pár hodin jsem mezi oběma dávkami opravdu prospal.

V půl páté propadl zoufalství a hodil do mě pořádný lok vizourea, když už jsem Ho k tomu dohnal taky.

Teda něco vám povím, věříte, že by mi to možná mohlo docela zachutnat?

Spal jsem do jedenácti dopoledne a probudil jsem se s první kocovinou v životě. No to víte, moje chování po zbytek dne se tím zrovna dvakrát nezlepšilo.

Ale komu čest, tomu čest, musím uznat, že Ona byla opravdu skvělá. Vyspala se a udělalo to s ní ohromné věci. Už tolik nepropadala hysterii, a dokonce byla opravdu docela tolerantní. Když přišel domů On, najedl se a zhroutil se do postele, prohlásila, že mě jen uloží a "hned bude u Něho".

No, nemusím být zrovna Sigmund Freud, abych si dokázal vyložit, jaký to mělo podtext.

Takže to jsem jim pochopitelně musel zatrhnout. Ne že by to bylo nějak zvlášť těžké - stačilo ji zdržet u mě v pokoji nějakých deset minutek. To už byl On v dokonalém komatu a neprobral se z něho až do rána bílého.

V noci do mě nalila skoro celou flaštičku uspávacího...

DEN JEDENÁCTÝ

... ale efekt byl mizivý.

Totíž abyste chápali, od té chvíle, co jsem si dal tu kapku vizoura, připadá mi tenhle druhý lektvar dost čajíčková.

Nakonec si mě v zoufalství vzala k sobě do postele, jen aby mě už nějak zpacifikovala. No, a právě to já měl na mysli už skoro půl roku.

Jenže potíž je v tom, že to bylo v pokoji pro hosty. A já hodlám kolonizovat JEJICH postel. Chce to jenom čas.

DEN DVANÁCTÝ

Vzbudit se v Její náruči bylo velice příjemné. Musím z toho udělat zvykovou záležitost.

On z toho dvakrát nadšený nebyl. Vkradl se do pokoje pro hosty a poněkud mu vyrazilo dech, když zjistil, že tam s Ní jsem i já.

Myslel, že ještě spím, a přitulil se k Ní, ale Ona byla rázem náramně upejpavá. Ono se totiž v té knize zřejmě vykládá, že je pro mimina dost nezdravé, když vidí rodiče dělat spolu jisté věci. Traumatizuje jim to jejich delikátní psýchu.

Tak mně tedy moje delikátní psýcha hlavu nedělá. Spíš mi začíná dělat hlavu Jeho libido.

DEN TŘINÁCTÝ

Na noc jsem dostal teď už pomalu obvyklou lahvinku uspávacího, ale i přesto se mi podařilo být tak k neutěšení, že si mě s sebou vzala do postele v pokoji pro hosty. Velice příjemné.

A pak, v noční košili je ten zdroj výživy tak nádherně přístupný. Skoro celou noc jsem strávil více méně nepřetržitou konzumací. To si žiju, panstvo!

DEN ČTRNÁCTÝ

Na noc lahvinku uspávacího, a pak úžasná novinka - vzala mě do Jejich postele!

On spal, když mě tam vpašovala, ale netrvalo mi dlouho a vzbudil jsem ho taky.

Nebyl zrovna moc nadšený, že mě vidí. Chvilí nerudně bručel a přetahoval se o peřinu, a pak kapituloval a uchýlil se do pokoje pro hosty.

Mé tažení je úspěšné. Nakonec přece nechci nic než kousek toho *Lebensraumu*.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Nová varianta noční organizace. Dostal jsem flaštičku uspávací (teď už na mě má asi takový účinek jako sklenička vody) a ráno kolem čtvrté mě vzala do Jejich postele.

On okamžitě odtáhl do pokoje pro hosty, dokonce ani symbolický odpor nekladl.

Jenže pak Ona zjistila, že sebou melu, vrním a roztahuju se u nich trochu moc, a tak odešla za ním.

On si Její náhlou přítomnost v Jeho posteli pochopitelně vyložil chybně. Takže následovala kratičká šarvátka a nakonec On odkráčel z pokoje pro hosty, práskl za sebou dveřmi a uchýlil se dolů k láhvi vizourea.

Jen jsem zářil samou spokojeností, jaký pěkný kus práce se mi podařil, a krásně jsem si usnul v přepychovém novém území.

Ráno jsem se dost bavil. Oba totiž zaspali. Ona se probudila v pokoji pro hosty, vyplašila se, jestli mi něco není, a letěla do Jejich pokoje zkontrolovat, jestli jsem v pořádku.

To jsem byl, pochopitelně, jak jinak. Jenže jsem jí to nedal nijak najevo. Kdepak, řval jsem a řval, dokud mě nenakrmila. A pak si najednou uvědomila, že neví, kde je On. Hodila si mě na rameno, já jsem si tam vesele ublinkával, a začala prohledávat barák.

Nakonec ho objevila pomačkaného v mé postýlce, a probudit ho byla tedy dost dřina. Zjistilo se, že někdy kolem půl šesté přišel na to, že ho vizour ne a ne vyklepnout, a tak si dal půl lžičky mého uspávacího.

Dvacet minut jí trvalo, než ho vzbudila, a páni, že byl ale nerudný! Odešel do práce pozdě a bez snídaně a ještě si odřel nohu o vrátka na ulici, když jsme mu mávali z okna.

Dokonce i večer byl ještě tím uspávacím úplně zmožený. Přes den vrážel v práci do zdí, večer usnul u stolu, hlava mu spadla do talíře, a tak ho Ona musela odvléct nahoru do postele.

Tak byl odrovnaný, že dokonce ani na sex si vůbec nevzpomněl.

Jo mimochodem, jedna zajímavá věc se dneska přihodila. Někdy odpoledne jsem si najednou všiml, že mě přestala bolet pusa a že jsem rtem zavadil o takový srandovní tvrdý výčnělek v dolní dásni.

Prořízl se mi, prosím, opravdu první zub!

Postaral jsem se, aby si toho všimla při odpoledním kojení. Tedy znovu, komu čest, tomu čest, ignorovala, že jsem ji hryzl, a vyjádřila patřičné nadšení.

"Júúú," klohotala, "tak my máme plvní pěkněj zoubček, co? Tak to už teď budeme v noci pěkně spinkat jako hodnej chlapeček a nebudeme pořád mamintu a tatínka budít, vid' že ne?"

Tedy někdy dokáže být opravdu příšerně naivní.

Sedmý měsíc

DEN DRUHÝ

Dokážu už jakž takž rovně sedět (tedy když na to zrovna mám náladu), a tak mě Ona teď už většinou krmí v kuchyni na takové té vysoké židličce. To má svoje výhody i nevýhody. Nevýhoda je, že už nemám tolik příležitostí, abych Jí lemtal jídlo po obléčení, vtíral Jí ho do vlasů a pod., jako jsem míval, když mě krmívala na klíně.

Na druhé straně má vysoká židle vpředu takový šikovní jako tácek a ten se dokonale hodí k drčení jídla pomocí loktů, jakož i zábradlíčko, do kterého se dá skvostně třískat lžící. Dále pak, jelikož je židle vysoká, znamenitě poslouží jako ideální vržiště pro vrh nebo hod obrácenou miskou nějakého toho lepkavého kecu.

Takže zkrátka a dobře, dneska po večeři jsem se jako obvykle chystal, že si ublinknu (už to teď poslední dobou dělám, jen tak aby se neřeklo - Ona už je dávno natolik mazaná, že si dává pozor, aby ji to nezasáhlo v palebné linii), a vtom mě chytilo úplně obrovitě a naprosto nečekané krknutí.

Efekt to mělo dost dramatický. Obsah mého ublinknutí odlétl od vysoké židle skoro dobrého půl metru a s velice uspokojivým plesknutím přistál na podlaze!

Pokud jde o Ni, tak reagovala jako vždycky, když provedu něco nového, a mazala pro knihu.

Představte si, jakou měla radost, když v rejstříku našla něco, co se jmenuje "projektilové zvracení". Název dost výstižný, to musím uznat.

DEN TŘETÍ

Den jsem trávil nácvikem tréninkových metod za účelem zdokonalení tohoto znamenitého nového kousku.

Večer se mi pak podařilo z vysoké židle vystřelit kompletní obsah pusy na vzdálenost celých ŠEDESÁTI CENTIMETRŮ!

DEN ČTVRTÝ

Při večeři doletěl projektilový zvratek poprvé na pracovní desku kuchyňské linky - to znamená nejmíň SEDMDESÁT CENTIMETRŮ od vysoké židle - a navíc to kočka dostala rovnou mezi oči.

DEN PÁTÝ

Dneska jsem zasáhl sporák. Nejmíň OSMDESÁT CENŤÁKŮ. Celou přední stranu sporáku musela umýt. Dobré, co?

DEN SEDMÝ

Překonal jsem vzdálenost DEVADESÁTI CENTIMETRŮ! To je, prosím, osobní rekord - až ke dveřím do předsíně!

A nebyl to jen tak ledajaký rekord, protože těmi dveřmi z předsíně právě vcházel On. Musel si převlíct džíny i adidasky.

Tak si říkám... jestlipak je nějaká naděje, že by se z projektilového zvracení mohla stát olympijská disciplína, tedy až budu dost veliký, abych mohl závodit?

V tom případě by mě zlatá neminula.

DEN DESÁTÝ

Dneska mě vzala plavat, jeli jsme s Její přítelkyní, která má taky mimino. Poslední dobou na nás obě vyvíjejí značný tlak, abychom se "spřátelili", přestože musí být každému jasné, že nemůžem jeden druhého ani cítit.

Tak například, cestou na koupaliště jsem (dost neochotně) trůnil v dětské sedačce vzadu v autě a přítelkyně seděla vedle a držela svoje mimino na klíně, no a už to jelo: "Jú, hele, tvůj malý se natahuje a chce dosáhnout na mého malého," (to tedy byla pravda) a "Tak co, chceme dát kamaládovi pusinku, vid?" (A to teda pravda nebyla. Chtěl jsem kamaládíčkovi urazit palici.)

Jenže to ony ne a ne pochopit a v jednom kuse šveholily, jací z nás budou skvělí kamarádi, až vyrosteme. Teda až já budu dost velký na kamarády, tak vážně nevím, proč bych si měl dát od rodičů radit, s kým se mám kamarádit. Platí totiž málem bez výjimky, že jak se rozhodnou, rozhodnou se blbě. Tak třeba to jméno, co mi vybrali, no ne?

A dokonce ještě hned tam v autě mi naservírovala další příklad toho, jak se nevyzná. "Tak co, už jsi přemýšlela, kdy se vrátíš do práce?" povídá přítelkyně najednou.

A Ona měla tu neslýchanou drzost, že odpověděla: "Doufám, že aspoň na poloviční úvazek už tak za pár měsíců." Díky za laskavé upozornění, mamá. Tak to se ještě uvidí!

Jo, a to plavání je docela sranda. Výborná příležitost cákat jí vodu do obličeje.

Je jasné, že umím splývat, ale pokaždé, když mě pustila, šel jsem ke dnu jak šutr. Stálo to ovšem za to, přál bych vám ten její výraz, když mě táhla zpátky na hladinu.

DEN TŘINÁCTÝ

V důsledku plavecké expedice mám rýmu jak trám. Vláčet za sebou nudli jak oprat, kam se hnu, je přímo rozkoš. S požitkem jí to rozmazávám o rameno, ale taky na koberec, po nábytku, po tapetách atp.

Dneska jsem dostal první knihu. Slova tam ovšem nejsou, jen abeceda a obrázky ve řvavých barvách.

"No vidíš, to máš klásnou veltou knížečtu, co?" vrkala. (Fakt už bych byl rád, kdyby nechala těch řečnických otázek. Jako by dokonce i člověk s úplně prahovým intelektem nechápal, že má klásnou veltou knížečtu - veltou a knížečtu, prosím když ji zrovna dostal od toho, kdo se ptá.)

"Ták, a teď si budeš hezky číst v té nové knížtičce, vid?" A nechala mě s ní o samotě.

No, nebudu. Jak se čtou obrázky, prosím vás, ne?

Tak jsem aspoň utrl obálku, vyrval čtyři listy a tři další jsem rozžvýkal. Snědl jsem J jako jablíčko a M jako míč... no, chuť to mělo přesně jako ten rozčvaňhaný papundekl, co do mě pořád cpou z těch šroubovacích skleniček.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Další novinka v mém životě. Jedna Její přítelkyně, co má úplnou fůru dětí, nám darovala jetou ohrádku. Že by se mi nějak moc líbila, to tedy tvrdit nemůžu.

Je to šíleně starý klump: příšerný dřevěný plot, na plaňkách už nezůstala ani stopa barvy - asi ji olízali předešní chovanci, jak jinak.

Zatím mi to jenom předvedla. "Podívej, to máš klásnou novou ohládku, co? No, jakpak se ti líbí taková klásná nová ohládka, co?"

Jako každou novinku v životě jsem to přivítal tak mohutným řevem, že se vůbec neodvážila mě do toho posadit.

Jenže já jí znám - uvidíte, že to bude zkoušet.

DEN SEDMNÁCTÝ

Aby ne, dneska ráno mě do ohrádky posadila.

Řval jsem a snažil jsem se jí vysvětlit, že jsem ještě moc mladý, abych se díval na svět skrz mříž, ale Ona jako obvykle nepochopila, co jí chci sdělit.

"No jistě, já vím, že se zlobíš, vid?" usmívala se. "Však ty ještě budeš v ohládce lád, jen až se v ní budeš taky moct trochu hýbat, vid?"

Jo, tůdle.

Jedna stěna ohrádky má v sobě zabudované takové jako minipočítadýlko s barevnými kuličkami z umělé hmoty. Když mě z ohrádky zvedala, natáhl jsem po nich ruku a Ona hned nadšeně spustila: "Tak ty si chceš hlát s těma hezkejma tuličtama balevnejma, co tak pěkně cvakají?"

Ne, hrát si s nimi nechci. Jen jsem si chtěl přezkoušet, jak pevně jsou tam zasazené, a s potěšením jsem zkonstatoval, že jsou zafasované velice volně. A tyčky po obou stranách počítadýlka jakbysmet.

Budu to mít na paměti, kdyby se někdy mělo stát, že bych potřeboval z ohrádky uniknout.

DEN OSMNÁCTÝ

Ohrádku uskladnili v komoře pod schody, jenže mě, prosím, neoblbnou. Dobře vím, že ji zase jednou vytáhnou, a až k tomu dojde, budu na to plně připraven!

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Vyvinul jsem nový kousek - už se zvednu na kolena a natáhnu jednu ruku. Mým rodičům tento milový krok imponuje víc než mně. K něčemu to asi užitečné bude, ale zatím jsem ještě nezjistil k čemu.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Už to mám! Dokážu už teď udržet rovnováhu a přitom brát do rukou věci, na které jsem předtím nedosáhl. Geniální!

Po snídani jsem zůstal sám v kuchyni a hned se mi podařilo volnou rukou otevřít kredenc a vyházet ven všechny hrnce a kastroly. Bohužel se nic nerozbilo, ale randál to byl vysoce uspokojivý.

Ona se pak nemohla rozhodnout, jestli mě má obdivovat, jak jsem šikovný, nebo jestli má být našťvaná, jaký jsem tam udělal binec.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Další triumf mého kousku jednoruč.

Po siestě jsem zůstal sám v obýváku a podařilo se mi vytáhnout dečky ze spodních polic. Nerozbilo se sice všecko, ale jako první pokus je to výkon docela slušný.

VÝSLEDEK: 3 porcelánové figurky

2 džbánky, suvenýry z Jejich svatební cesty na Mallorku

1 broušená vinná sklenička, dárek k Jejím jedenadvacetinám

(Bohužel jsem zjistil, že ty porculánové figurky byl svatební dar od Jeho kmotra, že se Jim nikdy nelíbily a že jsou rádi, že se jich zbavili. Příště snad budu mít větší štěstí.)

Tentokrát už Jí nedalo tolik práce se rozhodnout, jestli mě má obdivovat, jak jsem šikovný, nebo jestli má být našťvaná, jaký jsem tam udělal binec.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dále vybrušuju číslo jednoruč.

Někdo volal, Ona šla k telefonu a nechala mě samotného v ložnici. Podařilo se mi otevřít její šatník a strhnout fůry hadrů. Ledacos pěkně roztržené.

VÝSLEDEK: (NATRŽENÉ) troje šaty, 2 sukně, 1 hedvábné sáčko (POSLINTANÉ) dvoje šaty, 1 kalhotový kostým, jedny legíny, dvoje džíny

Vůbec neobdivovala, jak jsem šikovný, spíš jí vyhrkly slzy, jak se naštvála, jaký jsem tam udělal binec.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Další triumf jednoruč.

Zůstal jsem o samotě v Jeho pracovně a podařilo se mi vytahat všechny knihy z dolních dvou polic knihovny, má tam sbírku prvních vydání moderních klasiků (zděděnou po dědečkovi).

Objevil jsem, že stejně jako moje velká obrázková kniha mají i knihy pro dospělé snadno oddělitelné desky, jakož i znamenité trhací listy.

VÝSLEDEK: 2 Jamesové Bondi 1 Graham Greene 1 Kingsley Amis

Ani na vteřinu nezaváhal, jestli mě má obdivovat, jak jsem šikovný, nebo jestli má být naštvaný, jaký jsem tam udělal binec.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Ten tedy fakt nedokáže myslet na nic jiného. Dneska večer to zkusil zas. Ležel jsem si v postýlce a slyšel jsem z ložnice šuškáni a šustot látky.

"Vypadají ještě pořád nádherně," mumlal On.

Chvíli jsem si říkal, proboha, co to povídá, ale pak jsem uslyšel Ji, a možnosti výkladu se rázem omezily na minimum. "Až přestanu kojít, tak si trochu sednou."

A pak jsem slyšel Jeho, jak říká: "Jo vidíš, kdy vlastně přestaneš s tím kojením? Pevná strava mu docela jede, aspoň podle nábytku a tapet."

"No," Ona na to rozvážně, "plánuju, že ho začnu odstavovat příští měsíc..."

Ale, to se podívejme. No, to se ještě uvidí.

"... To víš, pomalu a postupně. Možná to bude trvat i několik měsíců, než malýho přestanu kojít úplně."

Jo, to určitě. Takhle několik let, to by bylo mnohem výstižnější.

Dopřál jsem Jim ještě minutku a pak jsem vydal hrozitánský jekot ve stylu "ježíšmarjá, to by mohl být zápal mozkových blan".

Osmý měsíc

DEN PRVNÍ

Mám další nový kousek. Zatím jsem už pár neděl uměl zvednout různé předměty mezi palcem a ukazováčkem, ale teď už se mi daří vyvinout prstíky i docela slušný tlak. Když chci, dokážou mi prsty zafungovat jako malý svěrák.

Zpočátku to na Ně udělalo velký dojem. "Jú, podívej se, jak pevně to malej drží. To jsme ale šitovnej chlapečet, co?" (Teda jak já se mám vůbec někdy naučit pořádně mluvit, když od rána do večera neslyším nic jiného než takovéhle koniny, to ví bůh.)

Trošku menší dojem to na ně dělalo, když zjistili, že jak jednou do svěráku svých prstíků něco popadnu, nic na světě mě nedokáže přimět, abych to zase pustil.

Přímo eldorádo pro tenhle nový kousek je kterékoli denní jídlo. Jak jednou popadnu do ruky kus ovoce nebo zeleniny, je už pak jen dílem vteřiny rozmaširovat to na šťavnatě kašovitou břečku, která se ideálně hodí k rozpatlávání po zdech, nábytku, návštěvách, kočce atp.

V samoobsluze rovněž skvělé. Ze svého trůnu snadno dosáhnu na veškeré zboží, které Ona do vozíčku ukládá, a pak už stačí jen popadnout a stlačit. Nejlepší ze všeho jsou věci jako jogurt nebo ovocné směsi. Kelímek nejdřív chvíli klade symbolický odpor, ale nakonec se rozprskne způsobem krajně uspokojivým. Dneska ráno se mi podařilo všecko ohodit meruňko-rybíčovou pochoutkou.

Svěrákové sevření funguje rovněž znamenitě na vlasy. On jich nemá dost, takže ho není za co pořádně rafnout, ale Její hřívka je ideální. Pokaždé když mě zvedne, snažím se jich popadnout plnou hrst. A jak je jednou pořádně sevřu, nic mě nepřinutí pustit.

Dneska jsem Jí vyrval čtyři docela slušné hrsti.

Výsledek je, že je čím dál paranoidnější ve věci svého zevnějšku. Široké boky, potrhaná kůže, čím dál pokleslejší prsa... a teď lysiny ve vlasech. Zaznamenávám, že nějak už tolik neslyším řeči o tom, že nedopustí, aby Jí dítě změnilo životní styl.

DEN DRUHÝ

Dneska ráno jsem ve svěrákovitém sevření zmáčkl kočce ocas. Potěšení nebylo na její straně.

Jenže si zřejmě zapsala za uši, jak jí Ona řekla, co všechno by se jí stalo za hrůzy, kdyby mě ještě jednou poškrábala, a tak nekladla odpor, jen zoufale mňoukala.

Asi za dvacet minut si ten randál uvědomila Ona a přišla se podívat, co že se to děje. Uvolnil jsem sevření na poslední chvíli (to se mi do té chvíle prosím ještě nepovedlo) a rozeřval jsem se. Kočka ani nevyčkala, až bude z něčeho zase obviněna, vystřelila kočičí dírou a už se neukázala. Ale bylo to o fous.

DEN ČTVRTÝ

Dneska jsem se probudil brzy. Už už jsem se chystal vydat obvyklý přivolávací jek, ale vtom jsem zaslechl, jak spolu rodiče mluví. Kupodivu to nemělo nic společného se sexem.

Šlo o mě, jak jinak.

"Tak dneska začnu," oznámila Ona.

"Co začneš?" rozespale se ptal On.

"Odstavovat." Okamžitě jsem se probral. "Zatím vyřadím polední kojení. Dostane od prsu jen ráno a potom na noc, jinak pěkně z láhve."

No, tak to bychom se na to podívali.

Ne že bych snad měl něco proti láhvi, kvůli tomu námitky proti odstavení nemám. Dostávám ji přece občas od narození a docela mi to z ní chutná.

Nikoli. Odstavování však představuje vážné ohrožení mé mocenské pozice, a proti tomu vznáším námitky. Pojetí volně pohyblivé matky - nebo dokonce, bože chraň, matky pracující - , která mě může na dlouhá období odkládat, se radikálně liší od nynější situace ženy ke mně prakticky připoutané tím, že mě musí při každém jídle kojit.

Takže musím bohužel konstatovat, že tenhle nápad s odstavením je odsouzen k neúspěchu, dokud - asi tak za dva za tři roky - nezjistím, že neustálé kojení překáží ve společenském životě MNĚ, a dokud JÁ nerozhodnu, že se s tím skoncuje.

Pochopitelně jsem v nejmenším neprozradil, že vím, co se chystá - spíš naopak. Stačilo pár vteřin u prsu a už se zdálo, že ztrácím zájem, a k snídani jsem zhltal několik porcí obilnin á la rozčvaňhaný papundekl.

Slízla to teprv u oběda. Když mi po porci jehněčího se špenátem (aspoň myslím - ono se to těžko pozná) místo prsu nabídla láhev, zbourel jsem barák.

A prostřednictvím potoků slz se mi podařilo vyvolat dojem nechápavé vyčítavosti. Citové vydírání se jako obvykle zase jednou vyplatilo a do pěti minut jsem byl u prsu.

Při svačině učinila další chabý pokus, ale kapitulovala ještě dřív.

Večer jsem z postýlky se značným uspokojením zaslechl, jak Mu říká: "Ba ne, na odstavení bude bohužel asi ještě přece jen moc brzo. Pár měsíců mu budem muset ještě nechat."

Hra, sada pro mě, aspoň myslím.

Já	36
Oni	2

DEN ŠESTÝ

Jedna věc mě na nich dojíhá: Oni si snad opravdu myslí, že rozumějí mým myšlenkám a úvahám, a přitom se skoro vždycky stoprocentně pletou.

Tak například dneska večer. Přišli si oba zavrkat nad postýlkou na dobrou noc. Bylo ještě světlo, takže viděli, jak mám zafixované oči na ten odporný nesmysl s chlupatými krokodýlky, to prokletí, co mi už sedm měsíců ničí život.

Ona zašišlala: "Tak co, máš lád svoje malý klokodýlky, vid?"

Já teda nevím. Už chápu, z čeho pochází ta dávná tradice konfliktů a nedorozumění mezi generacemi. Rodiče jsou prostě padlí na kokos, a hotovo.

DEN OSMÝ

Dnes zcela zásadní výprava na dětské středisko za účelem kontroly mého stavu po dosažení osmého měsíce.

Při snídani jsem seděl na zemi u kuchyňského stolu a slyšel jsem Ji, jak Mu o tom vykládá. "Myslím, že to bude bez problému," prohodila zlehka. "Malej se vyvíjí přesně, jak má, aspoň podle té příručky."

"No fajn," On na to roztržitě za novinami.

"A nedám se odradit tím, co se stalo minule. Rozhodně se co nevidět znovu pokusím ho odstavit."

"No fajn," pro změnu na to On.

"Takže bych mohla pomalu začít zase dělat, aspoň na půl úvazku - přesně jak jsme si to plánovali."

Já teda nevím. Kdy už si konečně ráčí oba uvědomit, že na plánování jsem tady teď já?

Takže šlo o to honem uvažovat, a taky jsem hned vymyslel plán akce, který jsem okamžitě provedl, a to tak, že jsem sebou mohutně praštil o nohu kuchyňského stolu. Tím jsem si přivodil přesně to, co jsem zamýšlel - natržený ret a na spánku bouli jak tenisák. Chytrá hlavička!

Když jsme dorazili na středisko, byla tam fronta jak hrom. Trávil jsem čas tím, že jsem seděl hezky zpříma, máchal rukama, zvedal jsem různé předměty z podlahy ve

svěrákovém sevření, mlátil jsem do všeho možného a vyluzoval klokotavé zvuky silně připomínající lidskou mluvu.

Pak na nás přišla řada a já uviděl doktora. Okamžitě jsem ochabl a upadl do naprosté apatie, takže mě Ona musela podpírat na stole.

Doktor se na mě podíval a okamžitě zareagoval přesně tak, jak jsem doufal: "Jak přišel k té bouli na spánku a k tomu natrženému rtu?"

"Spadl a uhodil se o kuchyňský stůl," odpověděla Ona velice provinilým hlasem.

"A ták," protáhl doktor a v duchu si udělal poznámku na mou kartu: "No, a jak se základními rozvojovými dovednostmi? Dokáže sedět bez pomoci?"

"Ano, samozřejmě," odpověděla Ona a odtáhla ode mě ruce.

Pomalou jsem se svalil na bok.

"A ták," protáhl doktor podruhé. "No, tak to radši abychom provedli zkoušku sluchu."

Musím se přiznat, že nebylo jen tak udržet vážný výraz. Dovedete si představit, jak přiblíže vypadá takový dospělý člověk, když chodí po místnosti a šeptá na vás v různých pozicích? A je opravdu těžké nezareagovat, když vám strčí rty až k uchu a zčistajasna zařve.

Ale já jsem nepodleh. Ani jsem nemrk. Ležel jsem tam na tom stole, apaticky a beze slova, až vypustil z pusy další "A ták," a zapsal si cosi na kartu na podložce.

A co si pan doktor představoval, když na mě mával idiotskými barevnými předměty a jukal na mě zpoza nejrůznějších věcí, to teda taky nevím. Ale já byl opět naprosto dokonalý jednoduše jsem tam ležel a netečně jsem zíral před sebe.

"A ták." A další poznámky do karty na podložce.

A když se mě snažil přimět, abych zvedal věci, dopadlo to stejně. Odolal jsem pokušení brát do rukou jeden malinký předmět po druhém, jak mi je přistrkoval, a jen jsem dál ochable civěl.

"Tedy normálně je na tohle ohromně šikovný," vyhrkla Ona roztřeseně. "Zvedá úplně všechno. Je to nejnovější kousek, tenhle měsíc na to přišel."

Doktor se na Ni dlouze a pomalu zadíval. Nechci se sice nějak vychvalovat, ale ta boule a ten natržený ret byly prostě geniální nápad. Kdepak aby Jí uvěřil jediné slovo, když uviděl, jak jsem zřízený.

Nakonec to zabalil, přestal ze mě páčit nějakou reakci, a soustředil se na Ni. Bohužel musím hlásit, že ze střediska odcházela v slzách.

Kruté, řeknete si možná, ale já Jí prostě tyhle ty řeči o práci na půl úvazku musel zatrhnout. A to se mi, myslím, podařilo. Abych Ji cestou domů v autě trochu potěšil, seděl jsem hezky zpříma, všechno, na co jsem dosáhl, jsem bral do svěrákovitého sevření, mlátil do věcí a vyluzoval vrkavé zvuky silně připomínající lidskou mluvu.

DEN ČTRNÁCTÝ

Trochu jsem experimentoval s hybností, a je to opravdu ohromný fór. Takže musím hlásit něco dobrých zpráv a něco zpráv špatných.

Dobrá zpráva je, že jsem dosáhl pohyblivosti - to znamená, že po značné námaze se mi podařilo skončit jinde, než kde jsem začal.

Špatná zpráva je, že zřejmě nedokážu příliš ovlivnit směr, kterým se pohybuju.

Budu na tom muset ještě dost pracovat. Zatím jsem dosáhl stadia, ve kterém zničím všechno, k čemu se dostanu, a rodiče jsou už zase mazanější, takže mě nechávají vždycky spíš uprostřed místnosti než někde na kraji, poblíž polic, příborníků atp.

Takže jestliže mám v domácnosti nadále působit co nejširší brázdou zkázy, jak jsem si předsevzal, mám jeden naprosto urgentní úkol: naučit se pohybovat.

DEN PATNÁCTÝ

Leze mi krkem, když mě někdo pozoruje, jak si zkouším něco nového.

Stalo se to dneska odpoledne. Byl jsem na podlaze v obýváku a znovu jsem si zkoušel nějaký ten pohyb. Zrovna jsem se pokusil zvednout se na rukou a na kolenou, ale ono se to snáze řekne, než udělá.

Pak jsem se opřel o ruce, zvedl jsem se předkem a houpavým kyvem jsem se pokoušel uvést do pohybu zbytek těla. Jisté změny geografické pozice jsem, pravda, dosáhl, ale směr, kterým jsem se přemísťoval, byl opět naprosto nevypočitatelný.

Vlastně ještě horší než nevypočitatelný, byl to směr přesně opačný, než jsem zamýšlel. Zahlídl jsem totiž na podlaze podnos se skleničkami, co tam Ona nechala ležet. Chystala se je zrovna uklidit, ale zazvonil telefon. Měl jsem sto chutí k nim dolézt a roztráskat je.

Představte si, jak jsem se rozzuřil, když jsem zjistil, že veškerá námaha mě od skleniček vzdaluje, místo abych se k nim blížil.

A bylo to o to horší, že jsem najednou od dveří zaslechl docela zřetelné zachechtnutí. Otočím hlavu, a co nevidím, jako Ji, jak na mě kouká pootevřenými dveřmi a přímo se mi směje.

Tedy to je ale úroveň!

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska ráno jsem si ležel v postýlce a uvažoval jsem, jestli dělám dobře, když vydávám takové energie na ty pokusy s pohybem. Možná by bylo lepší soustředit se na nějaký jiný rozvojový program - třeba na mluvení.

Mluvení se bude ohromně hodit, to je jasné. Docela se mi zamlouvá představa, že Jim budu moct ŘÍCT, co si myslím o Jejich chování, místo abych musel nesouhlas vyjadřovat řevem a pohybem střev.

Nějakou tu minutku jsem o tom uvažoval, ale pak jsem to zavrhl. Kdybych opravdu najednou začal mluvit, ztropili by kolem toho PŘÍŠERNÝ POVYK!

Vždyť Ona už teď kontroluje každý sebenepatrnější pokrok tím, že si mě porovnává s tím univerzálním, průměrným robátkem v té knize. A udělat něco opravdu radikálně mimo pořadí, jako třeba začít mluvit v osmi měsících, tak to budu mít na talíři do konce života.

Byla by přesvědčená, že zplodili génia, a už by to jelo: konzultace s dětskými psychology a pedagogy, se sdruženími rodičů nadaných dětí... a, řeknu vám upřímně, myslím, že bych ten zmatek asi těžko zvládal.

Ba ne. Přidržíím se radši naprosté obyčejnosti - budu dělat všechno, co rozumná mimina dělají už po celé generace, a budu se rozvíjet tempem, jaké rodiče v průměru očekávají. Není nad klidný život.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Ovládání pohybu se zlepšuje. Za pomoci obou rukou už se teď dokážu tak jako vrtět na zadku a pohybovat se více méně ve směru, jaký zamýšlím. Snadné to není, elegantní už vůbec ne, ale zatím se toho přidržím. Příležitosti k lumpárnám budou velice omezené, dokud se nedokážu pořádně pohybovat.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Tak dneska už se mi dokonce povedlo přesunout se po pokoji tak daleko, že jsem zatáhl za drát od stolní lampy a křachl jí o zem. Stojan se bohužel nepřerazil, ale utěšoval jsem se představou, že aspoň žárovka to má spočítané.

Jako správný blbec jsem zůstal na fleku, hned vedle lampy, takže když přiběhla do pokoje Ona, okamžitě viděla, co se stalo. Vysvětlila mi, že jsem ošklivé miminko, postavila lampu na stůl a vyzkoušela vypínač. Je to k vzteku, lampa se rozsvítila.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dnes ráno daleko úspěšnější ničivý zásah. Na pohovce v obýváku se vyvalovala kočka a já se pomalu jako červ sunul ke stolku. Na něm skleněná váza s kytkami.

Když jsem dospěl ke stolu, popadl jsem ho za jednu nohu a začal jím zuřivě třást.

Chvíli ta operace trvala, ale nakonec se váza centimetřík po centimetříku začala sunout po stole, až konečně sletěla. Ozval se krajně uspokojujivý třesk rozbíjeného skla a po koberci se rozlilo jezero vody.

Pak se mi podařilo dostat se v rekordním čase na druhou stranu pokoje, a tam jsem rychle popadl chrastítka ve tvaru lízátků. Ona mi ho vnucuje už aspoň pět měsíců, a tak jsem si řekl, že teď přišla ta pravá chvíle ho vyzkoušet. Strčil jsem ho do pusy a začal jsem žvýkat.

Načasoval jsem to jen tak tak. Sotva jsem stačil zaujmout postavení, už tu byla Ona. Když uviděla rozbitou vázu, byla fakt zběsilá, a nerozhodně se koukala z kočky na mě a zase zpátky.

S potěšením můžu ohlásit, že dospěla k tomu správnému závěru.

Kočka dostala pěkně natřískáno, nakonec se jí vytrhla a vystřelila kočičí dírou do další ukřivděné postní noci bez večere. Hihhi.

Devátý měsíc

DEN PÁTÝ

Dneska ráno jsem se rozhodl, že nedělám zdaleka dostatečný povyk kolem oblékání.

Nechápu, jak mi mohlo trvat tak dlouho, než jsem na to přišel. Nakonec, když mě strkají do sedátka v autě, dělám povyk od chvíle, kdy mi vstoupilo do života - a vidíte, právě pro tenhle případ jsem si vyvinul a zdokonalil hvězdicovitou polohu (i ten název jsem vymyslel sám).

Hvězdicovitá poloha, pokud se nebudete zlobit, že odbíhám od tématu, je ve skutečnosti velice jednoduchá - jde jen o to vypnout páteř co nejkřehovitěji a roztáhnout nohy i ruce, takže vytvoří jakýsi maltézský kříž, no a ten se do těch popruhů nedá skoro narvat.

Takže zkrátka a dobře, od téhle chvíle si vyvinu obdobnou vzdorooblékačí techniku. Jde jen o to, zajistit, aby se ani jedna končetina nedostala do toho otvoru v oděvu, do kterého se jí ten který rodič pokouší nasměrovat, a když náhodou v důsledku chvilkové nepozornosti některá končetina přece jen skončí v rukávu nebo v nohavici, co nejrychleji ji zase vytáhnout (nejlépe pak za dostatečného kroucení a obracení, aby se z oděvu stala beznadějná motanice).

Tento proces je nutno doprovázet co největšími dávkami řvaní, slintání, ublinkávání a škrábání.

Musím říct, že dneska ráno to zafungovalo přímo vzorově. Zatím mě vždycky dokázala obléct do pěti minut, dneska jí to trvalo minut dvacet.

A řekl bych, že když tuhle techniku ještě trochu propracuju, mohl bych to co nevidět dotáhnout na dobrou půlhodinku. Nebo možná ještě víc.

Ale musíte být vždycky aspoň o krok napřed: když to s tímhle příšerným chováním přeženete a budete to dělat moc dlouho, popadne rodiče vztek a nasadí násilí, aby vás do toho oblečení narvali.

A když dojde na zkoušku síly, musejí prostě vyhrát. Jsou větší, jsou silnější, a s tím, marná sláva, dohromady nic nezmůžete.

Jedno ale udělat můžete, a to zařídít, aby si mysleli, že vám opravdu ublížili. Když vám narvou poslední končetinu tam, kam patří, musíte zdvojnásobit intenzitu řevu, a zároveň příslušnou končetinu ochromeně svěsit. A když se Oni pokusí vám s ní pohnout, nechte ji ochable viset, ale za žádnou cenu nezapomeňte srdceryvně zařvat, pokaždé když se jí dotknou.

Rodiče mají základní nedostatek sebedůvěry. Snadno se vyjukají, okamžitě jim hlavou začnou vířit představy, jak vás vezou do nemocnice, jak se na ně doktoři budou nevěřičně dívat a jak se jim do baráku pohnou hordy podezřívavých sociálních pracovníků a -íků, aby si vás zanesli do seznamu ohrožených dětí. (Jen si vzpomeňte, jaký jsem měl úspěch s osmiměsíční kontrolou.)

Kdepak, rodiče fakt vyděsíte do modra jako nic - bez problému.

DEN DESÁTÝ

Dneska se zase objevila Její přítelkyně s miminem - no, víte přece, ti dva, co jsem s nimi byl plavat. Obě matky ještě pořád dojemně touží po tom, abychom se "spřátelili".

Ale musím říct, že od našeho minulého střetu se věci náramně vylepšily. Moje fungllová pohyblivost znamená, že se k tomu ňoumovi dostanu dost blízko, abych se mohl pokusit urazit mu palici. Dlouho u nás nevydrželi.

Ona strašně ráda označuje všecko patřičným názvem, a je ještě mnohem radši, když každý název odpovídá nějakému heslu v tom slavném rejstříku té knihy. No, a moje současná pohybová metoda se zřejmě podle ní nazývá hýždový posun.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska došlo na něco, čeho jsem se děsil už delší dobu, a výsledkem byla ztráta svobody. Vytáhla z komory pod schody ohrádku a vsadila mě do ní.

Moh jsem si hlavu uřvat, ale nebylo to nic platné.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska ráno jsem byl opět uvězněn v ohrádce.

Je nelidské bez soudu uvalit na člověka vazbu v prostoru pouhého metru dvacet na metr dvacet.

Potřeboval bych nějaký kontakt na Amnesty International.

DEN ČTRNÁCTÝ

Důsledně jsem ignoroval veškeré hračky z umělé hmoty, chrastítka a další brak, který mi moje věznilka naházela do cely na hraní, a místo toho jsem se soustředil na počítadlo z kuliček připevněných na stěnu ohrádky. Celé dopoledne jsem za ně trhal a rachotil jimi.

Uvolňuji se. Bude to dřina a bude to trvat, ale já se nevzdám. Sestavil bych únikové komando, ale asi by to bylo poněkud praštěné, když bych byl jediným členem. Třeba bych mohl vyzvat k účasti kočku.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Myšlenky na únik z ohrádky odvedeny stranou v důsledku zrodu nové dovednosti.

Najednou jsem objevil, že můžu do věcí strkat prsty. Nebo tedy, abych byl přesnějši, že můžu do věcí strkat prst.

Přišlo to jako bleskem. Když mě dneska ráno Ona zvedla z postýlky, vrazil jsem jí prst do oka.

Viděla to poněkud černě, tak jsem jí pro jistotu vrazil prst ještě i do druhého oka, aby to viděla ještě černěji.

DEN SEDMNÁCTÝ

Vrazil jsem prst do oka Jemu.

DEN OSMNÁCTÝ

Vrazil jsem prst do oka kočce. Tím jsem ztratil poslední naději, že bych ji mohl získat, aby se stala členkou únikového komanda.

DEN DEVATENÁCTÝ

Vrazil jsem prst do oka Její matce.

Efekt mnohonásobně vylepšen tím, že se On rozchechtal, když jsem to udělal. Ovzduší mezi Její matkou a Jím ještě mrazivější než obvykle.

DEN DVACÁTÝ

Pokusil jsem se vrazit prst do elektrické zásuvky, ale Ona mě odvedla a ječela přitom na mě nejrůznější hrůzy.

Zkusím to zas, jen co se ke mně obrátí zády.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska jsem přivedl nedávno získanou dovednost ve sbírání maličkých předmětů k daleko vyšší dokonalosti. Odpoledne jsem byl u Ní nahoře v pokoji, protože se musela jít převlíct po obzvláště upatlaném obědě. Vtom někdo zazvonil.

Vystřelila dolů po schodech, protože je rozbitá pračka a Ona si myslela, že by to mohl být opravář.

(Od mého příchodu nabývá každá porucha pračky rozměrů celonárodní katastrofy Rychlost, s jakou špiním vlastní šatstvo i oděvy každého, kdo se mi octne na dostřel - mimo jiné proto, že jsem ještě stále virtuózní projektilový zvraceč - zajišťuje minimálně čtyři pračkové náklady denně. A když pračka nefunguje, stačí několik hodin a Ona je po krk ve špinavém prádle.)

No, opravář to tedy byl, takže ho hned vedla do koupelny, aby zjistil, co milé pračce je, a mě ponechala napospas mým vlastním nápadům. V tomto konkrétním případě spočívaly mé nápady v tom, že jsem se hýždově přesunul k Její toaletce. Stála na ní otevřená skříňka se šperky.

Stoupl jsem si nebo spíš jsem se vysoukal o stoličku, na kterou si sedá, když se chce nalíčit (tedy pokud jí někdy - velice zřídka - poskytnu čas, aby se nalíčila). Na skříňku se šperky jsem bohužel nedosáhl, ale aspoň se mi podařilo popadnout šňůrku malých kulatých skleněných korálků.

Sevřel jsem ruku, takže jsem je držel hezky pevně, ale jako by byly něčím ukotvené k toaletnímu stolku. Rval jsem za šňůrku, ale nebylo to nic platné.

A vtom jsem ztratil rovnováhu. S tím stáním se poslední dobou ohromně vylepšuju, jen s rovnováhou je to ještě pořád slabší, zvláště když se opírám jen jednou rukou. Tak jsem se tak jako šroubovitě obtočil kolem té ruky, co se držela toaletního stolku, a elegantně jsem se sesul a přistál jsem na zadku.

A ta nádhera spočívala v tom, že jsem druhou rukou ještě pořád svíral ty korálky. Šňůrka nevydržela nápor mé váhy, rupla a maličké skleněné korálky se rozsypaly po koberci.

Tak jsem začal šmejdít po podlaze, bral jsem je mezi palec a ukazováček a přemítal jsem, co bych si s nimi mohl tak asi počít. Zkusil jsem házet jimi o zed'. Docela pěkně to cinkalo. Dobrá hra.

Hrál jsem ji asi tak pět minut, když vešla Ona. Roztomiloučce jsem se na ni podíval, pravou ruku narvanou hluboko do pusy.

Zaječela: "Ježiš ne! To ne! Vid', že sis je nestrkal do pusinky, že ne?"

Nadále jsem se tvářil roztomiloučce. Vytrhla mi ruku z pusy a zjistila, že v ní nic nedržím. Zařval jsem, jednak se mi nezamlouvalo, že mě trhá za ruku, jednak jsem chtěl poněkud vystupňovat dramatickou atmosféru. Pro divadelní efekty mám odjakživa vysoce vyvinutý smysl.

"Panebože!" padla na kolena a začala horečně lovit korálky. "Strkal sis je do pusinky?"

Aby se to nepletlo, tak jsem se rozeřval ještě hlasitěji, když už byla tak vyplašená.

Celá bez sebe lovila korálky. "Kolik jich bylo? Kolik jich bylo?" úpěla.

Zkontrolovala si korálky s délkou šňůrky a dospěla k závěru, který ji zřejmě vyděsil ještě víc.

Zvedla mě a začala mě bušit do zad. Zdvojnásobil jsem intenzitu řevu, a to takovým tím speciál způsobem, abych pěkně vydatně zrudnul.

Tiskla mě k sobě a letěla dolů po schodech zavolat doktora a v několika minutkách - aspoň mně to tak připadalo - přisvištěla sanitka.

V sanitce jsem najednou přestal řvát a naprosto jsem ztichl. Takového vzrušení, byl jsem z toho najednou celý ospalý. To je zřejmě vyplašilo ještě víc.

No, co vám mám povídat, víte, jak to vypadá ve špitálech. Nejdřív jsme pořád někde čekali, pak kdekdo zmateně pobíhal a nakonec mě tedy zrentgenovali. Trávil jsem čas tím, že jsem chvílemi řval pěkně doruda a chvílemi mlčel a klidně ležel. To podle všeho udržovalo rovínu úzkosti v mém okolí na uspokojivé výši.

Rentgenové snímky nevyjevily nic, ale lékařstvo rozhodlo, že si mě tam nechají přes noc na pozorování.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Nebyl jsem si vědom, že by mě snad nějaký nemocniční personál pozoroval. Pokud mě vůbec někdo pozoroval, tak to byli On a Ona.

Jestli jsem někdy snad choval nějaké pochybnosti o tom, zda nad nimi mám dostatečně velkou moc (to jsem pochopitelně nechoval nikdy), býval by mi je rozptýlil výraz na Jejich tvářích v tu noc.

Ráno mě naprosto zběžně prohlédl jakýsi doktor (nejevil o mě sebemenší zájem) a pak mě propustili. Ale Ona po mně pak doma celý den pokukovala, jako by měla strach, že snad najednou zmizím v obláčku dýmu nebo co.

Jednoho krásného dne snad ty skleněné korálky najde. Nastrkal jsem je pod okraj koberce.

Desátý měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska ráno mě najednou napadlo, že dnešek představuje zásadní předěl v mém životě. Narodil jsem se před více než devíti měsíci. Jinými slovy jsem venku déle než vevnitř.

K večeri jsem zvrhl talíř hovězího se zeleninkou kočce na hlavu, takže tak úplně bez oslavy tento den zase neuplynul.

DEN TŘETÍ

Dnes jsem byl opět na dobu naprosto nelidskou uvržen do ohrádky. Nadále jsem soustředěně pracoval na počítadle a přilehlých mřížích.

Už to nebude trvat dlouho. Ale nesmím na to ani myslet. Když člověk stráví delší dobu ve vězení, až příliš snadno podlehne krizicvoknutí.

DEN PÁTÝ

Posledních devět měsíců se rodiče v hovoru znovu a znovu vracejí k jednomu tématu, totiž dovolené.

Taková dovolená, to bývalo zřejmě vyvrcholení Jejich bezdětných let. Zdá se, že každou chvíli odfrčeli někam do teplých krajů, třeba do Řecka nebo do Španělska, tam se čtrnáct dní povalovali na sluníčku, koupali se a popíjeli, a tyhle rozkošné radovánky přerušovali, jen když se každou chvíli vraceli do nějaké té vily na delší siestu (no, aspoň tomu tak říkali).

Mně to tedy připadá jako dost dekadentní životní styl, a rozhodně na něj nebudou moct jen tak beze všeho navázat, teď, když mají mě.

Musím jim, pravda, přiznat, že se s tím zřejmě smířili, Ona ochotněji než On. "Já myslím, že nemá moc cenu jezdit do ciziny, než malej trochu vyrostě," slyšel jsem Ji říkat. "Až za nějaký ten rok."

A na to On vždycky sklíčeně poznamená: "Jo, jestli na to budeme mít."

Začíná si totiž uvědomovat, že můj příchod nevnese do Jeho života jen pár těch paprsků slunečního svitu, ale že znamená taky podstatné zvýšení životních nákladů.

Ostatně pokud jde o životní náklady, tak jsem sotva začal. Rozhodl jsem se, že zatím ještě nezačnu mluvit, a skoro vůbec se nedívám na televizi. Co teprve, až dokážu zformulovat důrazné požadavky na ty spousty velice nákladných předmětů, co se propagují v reklamních pořadech v bedně! To budou koukat.

A co teprve, až začnu chodit do školy a až nasadím běžnou metodu: "Mají to všechny ostatní děti, tak proč ne já?" To budou koukat.

No, ale abych se vrátil k otázce dovolených... Tedy jak říkám, více méně neochotně se smířili s tím, že letos by to s cizinou bylo slabší, ale ještě pořád pomýšlejí na to "trochu si vydechnout aspoň tady doma, na venkově".

"Nakonec," zaslechl jsem Ji, jak říká dneska večer, "máme za sebou namáhavý rok. Oběma by nám prospělo, kdybychom si trochu odpočinuli."

Pokud jde o mě, garantuju, že dělat můžou ledaco, ale že si tedy rozhodně neodpočinou.

DEN SEDMÝ

Trochu postoupili na té odpočinkové frontě s dovolenou. On si v podniku zamluvil pár dní volna na přespříští týden, a Ona natahala domů z cestovní kanceláře fůru brožurek o dovolených doma v Británii.

Strávili skličující večer, když se jimi probírali. Skoro všechny druhy krátké dovolené, které by se bývaly zamlouvaly jemu (většinou v nich figurovaly věci jako létání na rogalu, horolezectví a parašutistický výcvik), museli okamžitě vyloučit, protože tam neberou děti.

Ty, co by se bývaly zamlouvaly Jí (většinou s náročnou kuchyní - je totiž ve vší tichosti tak trochu neuspokojená výběrová kuchařinka), museli vyloučit z téhož důvodu.

Když večer skončil, zadívali se na sebe, zničení do hloubi duše.

Jestli nic jiného, tak tahle chvíle je tedy postavila před skličující pravdu, a to, jak zásadně můj příchod Jejich život změnil.

DEN OSMÝ

Zásadní krok vpřed. Po několika týdnech hýždového posouvání po ohradce jsem se rozhodl, že začnu experimentovat s jinou formou lokomoce.

Začal jsem z polohy přízemního lehu na břiše, pak jsem za pomoci opěru obou rukou pozvedl hlavu a hrud'. Poté jsem se pokusil pozvednout břicho ze země za pomoci sunu obou kolenou.

Prvních několik pokusů mi moc nešlo. Lépe řečeno, způsobil jsem si jimi jen bolest, jelikož jsem jako hloubkový bombardér neustále dopadal střemhlav na nos.

Ale zkoušel jsem to znovu a znovu, a nakonec jsem byl odměněn jistým, jakkoli skromným, úspěchem. Pohnul jsem se takových nějakých osm deset centimetrů dopředu. No, a pro dnešek jsem toho zatím nechal. Nechci utíkat, než se naučím chodit - nebo snad chci říct chodit, než se naučím lézt...?

DEN DEVÁTÝ

Nadále trénuju novou techniku pohybu. Potají. Pokaždé, když jsem Ji slyšel, že se blíží, trénink jsem zastavil. Nechci, aby si tentokrát byla vědoma, že se něco nazkušuje. Chci Jí předvést hotové číslo.

DEN DESÁTÝ

Blbec. Dneska ráno jsem připustil, aby se ke mně přikradla. Byla šťastná jak blecha, když to uviděla. "Jú, náš chlapeček už leze?" cvrlikala. "Náš chlapeček je velkej a chytlej a pěkně už leze, vid'?"

Tak jsem se snažil, abych v Ní to prostoduché potěšení ještě povzbudil. No, co jiného jsem mohl dělat, ne?

Okamžitě běžela zavolat matce, aby se s ní o tu dobrou zvěst podělila. Rozhovor začal na celkem milé notě, ale poněkud zkysl. Zřejmě totiž Její matka reagovala zhruba tímhle způsobem: "No, tak když už malej leze, tak aby ses pomalu začala soustředit na další krok a zvykala ho na nočníček, ne?"

Z její reakce usuzuju, že přivykání na nočník je další bod, v němž se generace neshodují. Výborně, to budu moct využít. Jemu tu velkou novinu netelefonovala. Rozhodla se, že Ho s tím překvapí, až přijde z kanclu.

Vrátil se domů v příšerné náladě. Má moc práce, ta nešťastná dovolená je na spadnutí, a on neví, kam dřív skočit, aby to všechno stihl.

Možná proto na něho můj nejnovější úspěch udělal poněkud méně ohromný dojem.

"Miláčku hádej co je nového?" jásala, sotva vešel do dveří. "Malej leze."

"Ne," zavrčel kysele, "někomu krkem?"

DEN TŘINÁCTÝ

Dneska jsem se trochu zapomněl. Byl jsem zabrán do jiných myšlenek - například do plánů na Velký Únik z Ohrádky a do nesmírných možností, jak vyvolávat chaos a bugr během nadcházející dovolené - a tak jsem Ji dovolil, aby mě podfoukla.

Nebyl jsem dostatečně soustředěn po obědě ani po svačině, a teprv když jsem Ji uslyšel, jak to oznamuje Jemu, jsem si uvědomil, jaké jsem se dopustil chyby.

"Dneska si malej vzal dvakrát láhev místo kojení," hlásila hrdě. "Po obědě a po svačině. Věděla jsem, že stačí jen pár dní počkat. Takže můžeme oficiálně říct, že ode dneška jsem ho začala odstavovat!"

Musím okamžitě zahájit kruhovou obranu za účelem přechodu do útoku a znovuzískání ztraceného území.

DEN ČTRNÁCTÝ

Je čím dál mazanější. Mou okamžitou reakci na odstavovací ofenzívu zhatila tím, že skoro na celý den zmizela a nechala mě - i s veškerou flaškovou výbavou - v péči Svě matky. Takže co jsem měl dělat, musel jsem holt po obědě i po večeři sevřít rty kolem toho gumově neznámého cecíku.

A pak, jako by to ještě nestačilo, před spaním, když jsem fakt úplně sípal, abych si pořádně srkl, z Jejích ňader nevyšla skoro ani kapka.

"Je mi líto," oznámila samolibě. "To víš, už jsi veliký kluk, odstavuju tě, a tak prameny pomalu vysychají."

Čuchám čuchám něco nekalého. Vsadil bych se, že si před kojením odskočila do koupelny a skoro všechen obsah prsů odstříkala do umyvadla.

Vůbec se mi nezamlouvá, když se takhle ohrožuje moje autorita.

DEN PATNÁCTÝ

Vidím, že je velice paličatá. Dneska mi zase po obou hlavních jídlech nabídla láhev, ta vzdor úzkostnému řevu, za jaký bych normálně musel dostat nejmíň Oskara, rozhodně odmítla se kvůli mně rozepnout.

A přitom je mi jasné - a to je ještě víc k vzteku - , že bez stimulace pravidelného sání se tvorba mléka neustále snižuje. Musím tenhle problém co nejdřív nějak vyřešit.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska večer se On vrátil z práce ještě poničenější než normálně. Byl naposledy v práci před tou dlouze očekávanou dovolenou. Šíleně se nadřel, a teď toužil po jediném, totiž dát si pořádného panáka vizoura.

Ale Ona pravila nikoli, nejdřív se naloží auto. Za minutku to bude hotové a pak si bude moct dát v klidu jednu dvě skleničky

Nevrle souhlasil. Nevrlosti rozhodně nebylo, když uviděl tu horu vybavení navršenou v pokoji pro hosty.

"Doprčic," uryl, "vždyť jedeme na týden na dovolenou, neotevíráme si Dětský dům."

Takže před Ním hezky každou jednotlivou věc vzala do ruky a vysvětlila Mu přesně, proč to všechno naprosto naléhavě potřebujeme. Všecko to bylo samozřejmě pro mě.

Tak zaprvé prakticky veškeré oblečení, co vlastním. "Mimina ušpiní neuvěřitelné haldy šatstva, a dát to prát v hotelu by přišlo příliš drahé."

Dále krabice papírových plen, že by se z nich dalo postavit celé město. "Nevíme, jak daleko je z hotelu do nejbližšího obchodu - a představ si, kdyby nám došly!"

Dále pak plenkové vložky, papírové kapesníčky a ručníčky, rovněž pro celé město.

Vaty tolik, že by to ve tmě muselo vypadat nejmíň jako stádo ovcí.

Dále kufřík léků na afty, akné, angioneurotický edém, bolení v krku, bradavice, bronchitidu, černý kašel, dermatitidu, dermatomykózu, difterický krup, drápotivost, ekzém, folikulitidu, hlísty, cholera, chřipku, impetigo, infekční zánět spojivek, ječné zrno, kašel, kopřivku, kousnutí hmyzu, křeče, kurděje, lupy, malárii, nachlazení, neprůchodnost střev, odřeniny, omrzliny, opar, otravu rtutí, oznobeniny, pásový opar,

plané neštovice, plešatost, pokousání, popáleniny, potničky, pupínky, proleženiny, průjem, příušnice, psitakózu, roupy, řezné rány, salmonelózu, sennou rýmu, sepsi, spalničky, streptokoky, strupovitost, svrab, šilhavost, škrkavky, tasemnici, ucpaní slizovodů, úpal, úplavici, uštknutí, vyrážku v rozkroku, vyrážku z plenek, vyrážku z vedra, zácpu, zánět hltanu, zánět hrtanu, zánět mandlí, zánět spojivek, zánět středního ucha, zápal plic, žloutenku a žlutou zimnici.

Dále pak ještě taška na mimino a podvozek, sportáček, ohrádka na hraní a skládací postýlka.

"No nazdar," pravil On hlasem oplývajícím sarkasmem. "A co takhle kuchyňský dřez, když už jsme v tom?"

"Díky bohu, žes mi to připomněl!" vyhrkla Ona, jako vždy vůči ironii zcela odolná. "Zapomněla jsem na vaničku!" Auto měli nakonec naložené v půl jedné.

Z Jejich věcí už se tam nevešlo nic.

DEN OSMNÁCTÝ AŽ DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Naše týdenní dovolená byla katastrofa rozměrů naprosto nevídaných.

Tedy aspoň z Jejich hlediska. Mě to celkem bavilo.

No řekněte, není to docela sranda zkoumat, jak dlouho musíte řvát v neznámém hotelovém pokoji, než začnou lidi bušit do zdí? Nebo kolikrát musíte zvrhnout nejrůznější nádoby v restauraci, než vás požádají, abyste laskavě odešli?

Rodičům se nedostalo klidu, spánku a už vůbec ne příležitosti být spolu a přitom v bdělém stavu.

Taky více méně bez přestání přšelo.

Jo, jeden nový zážitek. V kratičké přestávce mezi slejváky mě vzali na pláž.

Pláž to byla ponurá a větrná, takže se mi moc nelíbila. Zjistil jsem o plážích jednu jedinou zajímavost, že totiž mokřý písek vypadá úplně stejně jako ty špinavě žluté rozčvaňhané lektvary, co mi dávají k jídlu.

Takže jsem snědl fůry písku. Ani v chuti moc velký rozdíl není. Rovněž jsem využíval nově nabyté lezečské dovednosti, tedy když se ke mně Oni obrátili zády, abych se přiblížil ke kusům chaluh, rozervaným plastickým taškám a psím hovínkům. Jet na dovolenou o měsíc dřív, nedostal jsem se k ničemu.

Takže jsem i toho snědl fůry.

Jeden rozhodný úspěch mi tahle dovolená ale přece jen přinesla. Ona musela trávit tolik času tím, že mě utěšovala u prsu, že už má zase bohaté a trvalé zásoby mlíčka.

S potěšením konstatuju, že už neslyším žádné řeči o odstavování a o návratu do práce na poloviční úvazek.

Jedenáctý měsíc

DEN SEDMÝ

Proč jen jsou oba takoví nedůslední? Nejdřív mě povzbuzují, abych něco dělal, a pak najednou přestanou.

Tak například: od prvních pokusů s lezením mě povzbuzují, abych v tom pokračoval, a mají radost, když dělám pokroky. A přitom, pokaždé když se v předsíni přiblížím ke schodům, tak mě popadnou a táhnou mě pryč.

Ale to je prosím strašně krátkozraké! Zdá se, že jsou celí hr, abych v pozdějším životě všecko uměl a zvládal, ale měli by si uvědomit, že z nikoho nebude Renesanční Člověk, když se mu bude bránit v cestě vzhůru!

DEN JEDENÁCTÝ

Tak dlouho jsem třískal hlavou do stěny té mé ohrádky, až konečně, dnešního dne, se to vyplatilo.

Už několik týdnů jsem si všimal, že ten kousek s počítadlem se číní dál tím víc uvolňuje.

Dneska jsem se rozhodl podrobit ho zkoušce v oné nestřežené chvíli, kdy Ona věší venku prádlo. (Obvykle jí to trvá celou věčnost, jelikož Jí ještě pořád poskytuju nejmíň tři pračky denně.)

Po dvaceti minutách soustředěného trkání hlavou do oslabené stěny ohrádky jsem zkusil vzít do ruky dva drátky s kuličkami a celou svou vahou najednou kecnout na zem.

O lepším výsledku jsem nemohl ani snít. Drátky vyletěly z úchyťů a kuličky se rozkutálely do všech stran, hlavně uvnitř ohrádky.

Celý zrůžovělý z nenadálého úspěchu jsem se okamžitě přitáhl rukama, zvedl a udělal totéž se zbývajícím drátkem. Výsledek stejný

Natáhl jsem se ke dvěma stojkám, co mezi nimi předtím bylo namontované to počítadlo. I ty byly nádherně uvolněné. Už jsem se chystal, že na jedné vyzkouším svou plnou váhu, ale pak přece jen zvítězila opatrnost.

Místo toho jsem rozkutálené kuličky sebral a poschovával jsem je, kde to jen šlo. Několik jich krásně vklouzlo do různých hraček z umělé hmoty, některé jsem nastrkal pod koberec a další se mi podařilo naházet pod pohovku na druhou stranu pokoje.

Jen tak tak jsem schoval poslední kuličku a chystal jsem se pustit znovu do stojek, když se Ona vrátila ze zahrádky. Okamžitě si všimla mezery, kde předtím bývaly kuličky a drátky, a okamžitě nasadila poplachový režim, opět pro změnu vyděšená, že jsem je spolykal.

To jsem tedy, pravda, nezamýšlel, ale zase to mělo tu výhodu, že to odvedlo Její pozornost od oslabeného stavu stěny v ohrádce.

Mělo to však taky nevýhodu, a sice, že Ji to uvrhlo opět do stejné superhysterie jako skleněné korálky před několika měsíci.

Snážil jsem se ukazovat na plastické hračky, koberec a pohovku, aby ty nevěstné dusičky našla, ale nebylo to nic platné. Trvala na opakování kompletní nemocniční procedury (viz MĚSÍC DEVÁTÝ - DNY DVACET DVA AŽ DVACET TŘI).

Dost mě to zklamalo, protože to znamenalo odklad Velkého Úniku z Ohrádky.

DEN DVANÁCTÝ

Z nemocnice jsem se dostal domů až druhý den k obědu.

A ani pak mi nedala příležitost zabývat se únikovými plány. Dělal Jí to takovou hlavu, že mě celé odpoledne tahala s sebou, aby se prý mohla spolehnout, že jsem "v pořádku".

DEN TŘINÁCTÝ

Strávila další den tím, že na mě cituplně hleděla, jako bych se už už chystal inscenovat Úmrtí malé Nelinky a jako by si mě ještě chtěla užít. Měla by člověku taková pozornost asi lichotit, ale já chci jen jedno jediné, aby mě strčila do ohrádky a já se mohl v klidu věnovat organizování úniku!

DEN SEDMNÁCTÝ

Dnes jsem byl opět, díky bohu, uvržen do svého vězení, takže jsem mohl konečně uskutečnit ten dávný plán.

Ano, dnešek byl dnem Velkého Úniku z Ohrádky.

Všecko proběhlo jako po másle. Klaplo to naprosto eňo něňo, jedna báseň.

Akce zahájena v deset nula nula, když hlídka na rajonech s prádlem. První fáze přiblížení k podezřelému úseku ohradní zdi; následovalo pevné uchopení stojky obouruč, pak záklon plnou vahou a pokles do sedu.

Nic. Nedal jsem se odradit, a znovu. Tentokrát se dřevo kousíček pohnulo a zavržalo.

Na třetí záběr dokonalý účinek. Stojka nahoře vytržena z překladu a ulomena, část spadla do ohrádky. Dole ještě stále upevněna, stačilo však několikrát za ni pořádně vzít, a už byla venku.

Vyzkoušen otvor, ještě však stále úzký na ducaté mimino s papírovou plenou a v tepláčkách.

Pozornost obrácena na druhou stojku. Pevnější než první, leč uvolněna při šestém pokusu. Rovněž vytažena z dolního rámu.

Zkusil jsem otvor. Těsný, ale podařilo se mi vykrotit se ven.

Svoboda! Joj, ta má sladkou chuť, to vám povím! Chvilková nerozhodnost, co teď, když jsem venku, ale ve skutečnosti existoval jen jediný cíl. Přešel jsem obývacím pokojem a do předsíně. Zamířil jsem ke schodům.

Schody jsem ještě nikdy nedělal, ale nedopustil jsem, aby mě to nějak zpomalilo. Člověk neví, co všecko dokáže, než to zkusí. Takže, ruce na druhý schod, kolena pěkně pomalu na první. Ruce posun na třetí schod, kolena na druhý, a tak dále.

Sranda, prosím. Nevím, proč se kolem toho nadělá takového povyku.

Jediná ožehavá chvílka nastala, když jsem se pokusil ohlédnout. Tělo jsem opíral o jednu ruku, otočil jsem trup. Pocit značně rozklepaný. Celý jsem se rozkymácel a musel jsem sebou hodit dopředu, abych nesletěl.

(Důležitá připomínka: tepláčky nejsou na lezení po schodech ideální. Ponožky taky ne - strašně kloužou. Doporučuju bagančata.)

Naplánoval jsem si vylézt až nahoru. Nevím proč. Asi protože tam ten hořejšek je.

Byl jsem už jen pouhé tři schody od vrcholu, když mě najednou zastavil jekot zdola. Poznal jsem Její hlas. Napůl jsem se otočil, abych se na ni podíval. Nebezpečně jsem se zakymácel.

Tvář jak křída. Ochromená strachem. Zavřeštěla: "Nehýbej se! Proboha živého, nehýbej se!"

No, nebyl bych to ani já, kdybych tohle neignoroval a nerozhodl se, předvést tu svou novou horolezeckou nebo lépe slaňovací dovednost. Rozhodl jsem se hodit tam zpátečku. Vlastně jsem to se zpáteční cestou neměl ještě vyzkoušené, ale kdy mně, prosím pěkně, nedostatek zkušeností v něčem zabránil, ha?

Jenže cesta zpátky je mnohem těžší než cesta kupředu. Spustil jsem jednu nohu na schod pod sebou.

Spustil jsem druhou.

Najednou jsem pocítil silný tah zemské tíže. Pokusil jsem se chytit horního schodu rukama. Nebylo za co.

Sjížděl jsem dolů a břichem jsem drncal o kraje schodů. Slaňování bez lana.

Chytla mě v půli cesty.

Vzlykala, slzy se jí hrnuly po tvářích. Tiskla mě k sobě. Neustále opakovala: "Jak jsi to udělal? Jak jsi to udělal?"

(Pozn.: Když hysterčí, neformuluje otázky s 'vid?' na konci.)

Poskytnout jí odpovědi, jaké chtěla slyšet? Ani náhodou. Jen opakovat jméno a hodnost, a dost.

Ale i tak, vykonán pěkný kus práce. Úkol splněn, řekl bych.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dneska ráno se mnou zkusila zase něco jiného. Měla strašně napilno, protože si z nějakého záhadného důvodu vzpomněla, že by jí mohl projít bláznivý nápad, a to uspořádat u nás doma takový příjemný a civilizovaný večírek (scestné naděje - pochopitelně odsouzené k nezdaru). V důsledku toho hodlala strávit celé dopoledne špikováním všeho, co v kuchyni a ve špajzu najde, česnekem.

A nechtěla, abych jí přitom stál v cestě.

Strčila mě do ohrádky (po mém slavném útěku ji dali definitivně spravít a zesílit nýty speciálního ochranného režimu - teď už bych se z ní dostal, jedině kdybych se podhrabal kobercem) a naházela mi tam tradiční hromadu plastikových chrastítek, kachniček, telefonů, kladívek, autíček a dalších předmětů, teď už tak znetvořených, že není možno je identifikovat - abych měl čím mlátit, co žvýkat a po čem blít.

No, teď už by si ale opravdu mohla uvědomit, že tahle sbírečka dokáže udržet mou pozornost asi tak na 0,0000000001 vteřiny. Ani jsem se nenamáhal vůbec vzít něco z toho do ruky, a hned jsem najel na řvaní.

Když na to opravdu šlápnu, nevydrží dlouho. Tentokrát stačila tak ještě opásat se zástěrou a říznout do jednoho stroužku česneku, než Ji přepadla ta strašlivá myšlenka - ŽE BY MI OPRAVDU MOHLO NĚCO BÝT.

(Tohle je mimochodem velice užitečná rada při veškerém jednání s rodiči. Když si začnou myslet, že prostě jenom vyvádíte a děláte povyk pro nic za nic, doporučuju najednou vřeštění změnit. To znamená na několik vteřin zmlknout a pak vydat mocný ryk. Nikdy to nezklame, a průměrný rodič už se žene k vám.)

A když se nad náhlou změnou řevu začnou tvářit blazeovaně, není prostě nad staré dobré sebepoškození.

Není to tak těžké, jak by se snad mohlo zdát. Docela uspokojuvrou ránu si můžete přivodit, když zakopnete, spadnete z výšky nebo nějakou výhodnou částí anatomie do něčeho pořádně vrazíte. Praxe vás naučí, jak s minimem bolesti dosáhnout maximálního vizuálního účinku.

Rána způsobená sebepoškozením by samozřejmě vůbec neměla bolet, ale vy pochopitelně musíte rvát, jako by vám rvali všechny nehty z prstů.

Málokterý rodič, když to konečně vzdá a zjistí, že z vás cáká krev, dokáže nepodlehnout, nevzít vás do náruče a nebrumlat: "Jeje, ty chudinko naše malinká! Ty sis opravdu ublížil! Jsem já to ale ošklivá maminka/ošklivý tatínek! Tohle si nikdy neodpustím!"

No, a ta nádhera je, že je to pravda. Nesou si tu svou vinu až do hrobu.

Ale abych se vrátil k hlavnímu proudu, dneska ráno zkusila novou metodu, jak mě udržet v klidu. Pustila televizi. "Ták," vrkala. "Běží takový hezký prográmk pro malé dětičky. Klásný zvířátečka a hudba a barvičky. To se ti bude líbit, vid?"

No, možnost jsem tomu dal. Koukal jsem na to po celou minutu, než jsem dospěl k závěru, že je to ještě větší nuda než ta tradiční hromada plastikových chrastítek, kachniček, telefonů, kladívek, autíček a dalších předmětů teď už tak znetvořených, že není možno je identifikovat.

Jestli si představuje, že mě bude moct udržet v klidu tím, že mě prdne na celý den před televizor, tak žije ve světě čiré fantazie.

Při jednání se mnou nejsou žádná snadná východiska, a čím dřív se s tím smíří, tím líp.

Dvanáctý měsíc

DEN DRUHÝ

Dnes ráno se dostavila Její matka a přinesla mi dárek. "Je to trochu předčasný dárek k Vánocům nebo k narozeninám," hlásila.

Rozbalil jsem to. Moji rodiče se domnívají, že to je obzvláště chytrý kousek, ale podle mě na tom vůbec nic není. S dárkem zacházím jako s jakýmkoli jiným předmětem, který mi někdo podá - popadnu ho a servu z toho všecko, co se od předmětu dá oddělit. V případě dárků to obvykle bývá balicí papír. A jakmile odstraním ten, hned prozkoumám, jestli by se od toho nedalo oddělit ještě něco.

Od toho, co jsem dostal dneska ráno, už se nedalo oddělit nic. Byl to solidní a nezvratně tvarovaný předmět z umělé hmoty. Nočník.

Podívala se na něj poněkud našťavaně. "Na to je ještě brzy. Už jsem ti to říkala - dojde na to, až bude čas, a rozhodně ne dřív."

"Nikdy není moc brzy," oponovala Její mamá. "Je to jen otázka kázně. Stejně jako odstavování."

"Odstavování do toho, prosím tě, netahej."

"Nezlob se, děvenko, ale musím ti to říct. Kdybys bývala vytrvala, když jsi ho začala odstavovat tehdy před -"

"Mami, nemluvíme o odstavování. Mluvíme o nočníku."

"Tak dobře, děvenko. Já jsem jen chtěla říct, že když se dítě začne navýkat na existenci nočníku dost brzy, tak mu to pak přijde mnohem přirozenější."

"Nepřijde," na to Ona.

"Ale přijde," na to Její matka. "Všechny moje děti už byly bez plenek, když jim bylo čtrnáct měsíců."

"Jo, a jen se podívej, jaké neurotiky jsi z nás nadělala," utrhla se na ni Ona.

Už se mi jasně rýsuje, že podobně jako jídlo, i navýkání na nočník bude dokonalý nástroj na citové vydírání.

DEN DVANÁCTÝ

Ještě jsem nedospěl ke konečnému rozhodnutí ve věci prvního slova.

Dneska ráno, když mě oblíkala, jsem už omylem jedno málem vypustil.

"Ježišmarjá," říkala, "ty jsi ale takový prevít! Ty jsi tak... tak... já opravdu nevím co..."

No, a tady jsem málem řek: "Difícilní."

Možná je dobře, že jsem si to nechal pro sebe.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska nové vzrůšo - papírové řetězy.

Blíží se totiž Vánoce, a Ona z toho zřejmě hodlá udělat opravdu mimořádně velký tyjátr. Nevím, jestli to dělá pokaždé, nebo jestli to má být na mou počest.

Takže rozvěšovala ty papírové řetězy a v jednom kuse brebentila: "No, to jsou krásné papírové řetězty, vid? Ty jsou hezoučtější, vid? Ty se ti líbí, vid?"

No, odpověď je, ano, líbí. Jenže - nemusím jistě zdůrazňovat - ne na koukání.

Moje příležitost přišla jako obvykle, když zazvonil telefon. Jakmile vyběhla ze dveří, přešel jsem k řetězu, který předtím zrovna vřela, a začal jsem ho systematicky drát na cucky.

V této bohulibé činnosti jsem získal neočekávaného spojence. Připojila se ke mně kočka a začala řetěz cupovat na konfety. Vůbec poprvé jsme tak něco dělali spolu, já a kočka. Možná by se mezi námi přece jen mohly vyvinout přátelské vztahy.

Ale nejspíš přece jen asi ne. Jsem totiž mazanější než kočka, a sotva jsem uslyšel, že Ona dotelefonovala a zavěsila, už jsem honem po zadku metelil na druhou stranu pokoje, odkud jsem na to ubohé zvířátko pohlížel odmítavě kritickým zrakem. Přistižena při činu!

Dostala vztekle naplácáno, a jak má ve zvyku, vypálila kočičí dírou.

Bude asi nějaký čas trvat, než se ty přátelské vztahy rozvinou.

DEN OSMNÁCTÝ

Nedají pokoj, pořád melou něco o tom prvním slovu. "Já už se tak těším, až uslyším, jak malej promluví," zaslechl jsem Ji, jak Mu poněkud rozkochaně sděluje dneska večer.

"No, já nevím," vtipně na to On, "třeba nám to nepůjde zrovna moc pod nos."

Jo, v žertu lidi občas pronesou něco hluboce pravdivého. Ale já bych zase nebyl takový krutas. No ne?

Ovšem ne že by mě to nesvádělo.

"Ale že by to byla krása," pokračovala Ona, "kdyby to první slovo přišlo jako dárek k Vánocům..."

Někdy mě ten Její naivní optimismus tedy fakt dojíhá. I když, na druhé straně, proč ne? Já přece nejsem v podstatě mstivý, a jestli Jim to poskytne něco neškodné radosti, proč bych jim to potěšení neměl dopřát a to první slovo nepronést zrovna na Vánoce.

Mohl bych třeba prohodit: "Veselé Vánoce!" To by se v ten čas rozhodně hodilo.

Anebo bych mohl napodobit Dickensova maličkého Timíčka a vybalit na ně jeho slavnou průpovídku: "A Bůh ať požehná nám všem." I když to by možná byl trochu trapas.

Z těchto úvah mě vytrhl On. Povídá: "No, to by bylo ohromné. Na Boží Hod. Až tady budou tvoji i moji rodiče..."

A to se podívejme. Takže ono to nemá být jen pro ně. Chtějí se se mnou vytahovat.

DEN DVACÁTÝ

Já vím přesně, na co hrajou s touhle akcí "první slovo".

Vědí, že na Boží Hod budou tady v malém domku mít dvě soupravy rodičů najednou a že tu bude neuvěřitelné společenské dusno. Copak se nikdy nepoučí? Ty příšerné křtiny by jim bývaly měly vtlouct do hlavy základní poučku plánovaného rodičovství: SOUPERÍCI PRARODIČE SEPAROVAT

Patrně nejspíš doufají, že dodám první slovo nebo předvedu nějaký jiný nový kousek, a tak obstarám potřebnou zábavnou vložku. Chtějí to přehrát na mě, no.

Jen si sněte, rodičové, jen si klidně sněte.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Já tedy fakt nevím, co to dneska večer vyváděli.

Hezky pomalu si v klidu usínám, když vtrhnou dovnitř ke mně, motají se a chichotají (asi menší foršus na tu pravou vánoční náladu) a uvážou mi na postýlku prázdnou punčochu. Za chvíli přišli zas a místo ní tam dali plnou. Co to má být?

Prosím, já jsem docela ochoten přistoupit na tuhle šaškárnu s vánočním překvapením, když jim to udělá radost, ale až za pár let. Budu psát dopisy a budu je strkat do komína, budu si na postel věšet prázdnou punčochu, nechám venku biskupský chlebiček, skleničku whisky a nějaké ty brambůrky pro soba, a budu projevovat náležité překvapení, že na Boží Hod ráno mám punčochu plnou. Ale vždyť mi není ještě ani rok! Proč si proboha živého představují, že dokážu ocenit tuhle poněkud komplikovanou záležitost s legendárním dobrodějem, který jako sestupuje komínem a lidumilně plní hodným dětičkám punčochy?

Leccos u svých drahých rodičů prostě do smrti nepochopím.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Boží Hod vánoční - jako by mi dovolili, abych na to zapomněl! Vzbudil jsem se dřív než Oni a podíval jsem se na druhý konec postýlky Překvapení nad překvapení - visela tam punčocha.

Na chvilku jsem uvažoval, že bych na ni mohl spadnout a obsah z ní vyrvat. Ale pak jsem si řekl - co Jim to budu usnadňovat. Jen ať mi pěkně předvedou, co s tím mám udělat.

Pak mě rodiče hezky dle očekávání vzali k sobě do postele a pomohli mi punčochu otevřít. Já jsem hezky dle očekávání serval papír ze všech dárků, a oni přitom vrkali nadšením, jak se dárek po dárku objevoval na světle božím. Ve tvářích se jim zračilo nevinné potěšení, bylo na tom cosi až dojemně milého.

"No ne, to je ale klása, vid?" volali jeden přes druhého. "To je nádhela, takové Vánoce, vid?"

Měl jsem velké cukání využít téhle chvíle, abych pronesl své první slovo. Ale mám takový dojem, že "Humbuk" by asi býval nevyvolal zrovna největší nadšení.

Dopoledne se vleklo, jedno vánoční veselí po druhém. Nacpali mě, speciálně při této příležitosti, do slušivého slavnostního hábitu, a vzdor mým usilovným snahám se jim podařilo udržet ho neposkvrněný cákanci rozčvaňhaného papundeklu.

V poledne dorazili Jeho rodiče a hned dostali po skleničce.

O pět minut později dorazili Její rodiče a hned dostali po skleničce.

Všichni si připili.

"No, to je ale milé," Její rodiče hlaholili na adresu Jeho rodičů. "To jsme rádi, že vás konečně jednou vidíme."

"A my jsme rádi, že vidíme vás," hlaholili Jeho rodiče na adresu Jejích rodičů. "Škoda, že se to nestává častěji."

"Budeme se v budoucnu muset postarat, abychom to napravili," hlaholili Jeho rodiče na adresu Jejích rodičů.

"To tedy určitě budeme," hlaholili Její rodiče na adresu Jeho rodičů. Nastalo dlouhé ticho. Uvažoval jsem, jestli ho nemám přerušit svým prvním slovem a zařvat: "Pokrytci!"

Konečně došlo na slavnostní vánoční oběd. I ten se poněkud vlek. V každém smyslu.

Speciálně pro tuto příležitost mi Ona rozmixovala kus krocana a pár růžičkových kapustiček, že aby prý "malej měl to, co my."

Musím bohužel konstatovat, že po jednom soustu jsem to musel zavrhnout. Do vzhledu a do konzistence se trefila, ale to bylo vše: chuť to pořádnou nemělo.

Tak jsem dostal skleničku jater s mrkvičkou. No, a to teda konečně mělo chuť jako rozčvaňhaný papundekl.

Když se všichni nacpali, usadili jsme se u stromku za účelem distribuce dalších dárečků.

Nejmíň polovina z té hromady zboží pod stromkem byla pro mě. Jeden dáreček po druhém mi podávali, já z něho vždycky strhl papír a předstíral jsem, že mě obal zajímá daleko víc než obsah.

(Jen abych vyhověl, protože rodiče neustále opakovali, že to dělám pokaždé, a měl jsem dojem, že jim to připadá vtipné.)

Ona Mu k vánocům dala biliárové tágo. On Jí jakýsi kus spodního prádla, ale ona se styděla a odmítala ho před soustředěním rodičů vytáhnout z krabice.

Chtěla zakrýt rozpaky, a proto se obrátila na mě. "No tak, a teď se pěkně podíváme, co nám přinesl dědeček s babičkou, vid?" A přistrčila ke mně velikánský balík.

Nasadil jsem obvyklou proceduru s rvaním papíru a odhalil jsem velký červený vozík plný malých cihliček. Pochopitelně jsem ho ignoroval a věnoval jsem se servanému papíru.

Uslyšel jsem lehké odkašlávání, načež pronesl On: "No tak, a teď se pěkně podíváme, co nám přinesl dědeček s babičkou, vid?" A přistrčil ke mně další velikánský balík.

Musím vám to říkat? Strhal jsem balící papír a odhalil jsem přesně týž vozík. Dokonce i červený byl.

Následovaly salvy neupřímného smíchu a oboustranného ujišťování, že jim to "ale vůbec nevadí", ale bylo jasné, že vadí. A jak. Hladina družného veselí v pokoji poklesla ještě výrazněji.

Nevim, co se tak rozčilovali. Tím, že by snad soupeřili o můj zájem, to být nemohlo, protože já jsem byl jako obvykle spravedlivý a oba dárky jsem ignoroval naprosto rovnocenně.

Nakonec nebyl můj celodenní záťah tak zlý. Kromě již zmíněných dvou vozíků jsem nyní pyšným majitelem tří poštovních schráněček, sedmi tahacích zařízení vyluzujících zvuky (různé), pěti hraček do koupele (výběrových), dvou xylofonů a píšťalky... navíc ke všem ostatním poštovním schráněčkám, tahacím zařízením, hračkám do koupele atd. atd., které už vlastním a s kterými si nikdy nehraju.

Mezitím dospělí rozbalovali svoje dárky. Sotva byl dáreček vybalen, už obdarovaný(á) neupřímně ječel(a): "Jeje, zrovna tohle potřebuju!" jakož i "Děkuju mockrát!", a pokaždé když jsem serval papír z nějakého mého dárečku, zeptala se Ona: "Tak copak řekneš, co? Tak copak řekneš, co?"

Nebýt toho zoufalého tónu v Jejím hlase, býval bych to neudělal, ale to věčné napovídání prozrazovalo, jak mučivě touží, abych už vyrukoval s tím prvním slovem, jedinou to nadějí, že se ten den ještě podaří zachránit.

A tak jsem se nad ní smíloval. Když jsem stahoval papír z další plastikové boule, naléhala úplně posedle: "Tak copak řekneš, co?"

Viděl jsem Jeho, jak se na druhém konci pokoje pokouší za pomoci toho dárku od Ní trefit koulí do květináče, chtivě jsem na Něho začal máchat rukama a pronesl jsem úplně jasně: "Kuje..." a miň jasně jsem dodal "čnit".

"Slyšíte," zaječela Ona, oči navrch hlavy. "Malej řek první slovo!"

"Co říká malej, co říká malej?" halasil On a shromážděné příbuzenstvo.

Vítězoslavně se usmála. "'Děkuju!'"

Opravil jsem Ji: "Kuje..."

"No prosím!" volala. "Řek to zas!"

Kapituluju. Kdybych býval chtěl říct "Děkuju", tak jsem to řek, ne?

'Panebože,' zoufal jsem si potichu, když kolem mě všichni šíleli, jaké jsem chytré a zdvořilé miminko, 'proč jsem se nemohl narodit rodičům aspoň s minimální dávkou inteligence?'

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Navykla si něco, co mě dohání k zuřivosti. Pokaždé, když mi něco dá, zeptá se: "A co řekneš?"

Měl jsem vědět, že k tomu dojde. No dobře, už to neudělám. Po tom, jak mě posledně nepochopili, si dám pozor, abych hned tak zase neřekl slovo "Kuječnit."

DEN TŘICÁTÝ

Sláva, sláva! Dneska se mi splnilo dávné přání.

Nasadil jsem nejnovější pohybové a koordinační dovednosti a konečně se mi podařilo vztyčit se v postýlce a rafnout TEN PODĚLANÝ NESMYSL!

Popadl jsem toho dolního huňatého krokodýlka a pověsil jsem se na něj celou vahou. Provázek se okamžitě přetrhl a celá ta nádhera se mi zřítila na hlavu.

Ocucal a ožvykal jsem co nejvíc těch maličkých bestíí a s radostí jsem konstatoval, že nejsou zrovna moc robustní.

Ale stejně je to nádhera, co všechno člověk zvládne, když má zuby. Mám takový dojem, že ani v nejmenším nehrozí nebezpečí, že by se snad pokusili znovu sestavit tu oslintanou hromadu rozcupovaného textilu a zohýbané umělé hmoty, co zachránili z hlubin mé postýlky.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

Končím svůj první rok: vhodná příležitost zhodnotit pokroky dosažené za minulých dvanáct měsíců.

No, tak dohromady to celkem jde. Snadné to vždycky nebylo. Sem tam se vyskytl i nějaký ten zákonitý neúspěch, leckterá poučení se prosazovala pomaleji než jiná, některé základní dovednosti bude nutno prosazovat a upevňovat.

Rovněž se pochopitelně vyskytly i jisté problémy s chováním - podrážděné vztekání, když se něco řádně nepovedlo hned napoprvé, něco nevrlych reakcí na nevyhnutelné disciplinární požadavky vyvolávané každou situací, v níž lidé musejí žít společně, jistá opožděnost v rozvoji společenské etikety, a přece jen příliš mnoho dokladů prostého staromódního sobectví.

Rovněž na odstavovací frontě nebylo dosaženo takového pokroku, v jaký jisté vlivné kruhy zřejmě doufaly.

Leč v duchu blížícího se Nového roku, buďme velkomyslní. Zapomeňme na obtíže, drobné spory a nemístná mocenská soupeření. Soustředíme se na drobné konkrétní úspěchy, jichž bylo za posledních dvanáct měsíců dosaženo.

Ne, celkem vzato se moji rodičové nevyvíjejí zrovna nejhůř.